

Egyházközségi Levél

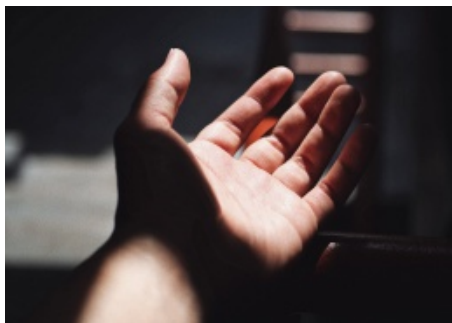
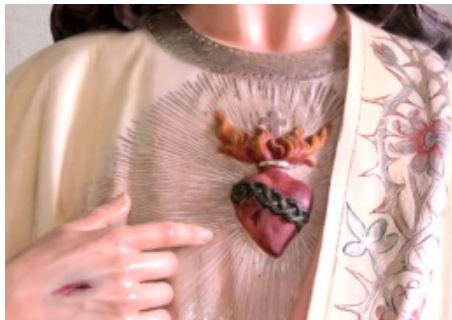
ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVII. évfolyam

2023. Szent Mihály napja

Ima

Uram, Jézus Krisztus,
neked ajánlom
és Szíved elé helyezem
magamat és egész életemet,
minden tettemet,
bajomat, szenvedésemet,
örömömet, munkámat,
hogy azzal, ami vagyok
és amim van,
neked szolgáljak,
téged dicsérjelek és szeresselek!
Ámen.

Alacoque Szt. Margit felajánló imája (részlet)

Beköszöntő

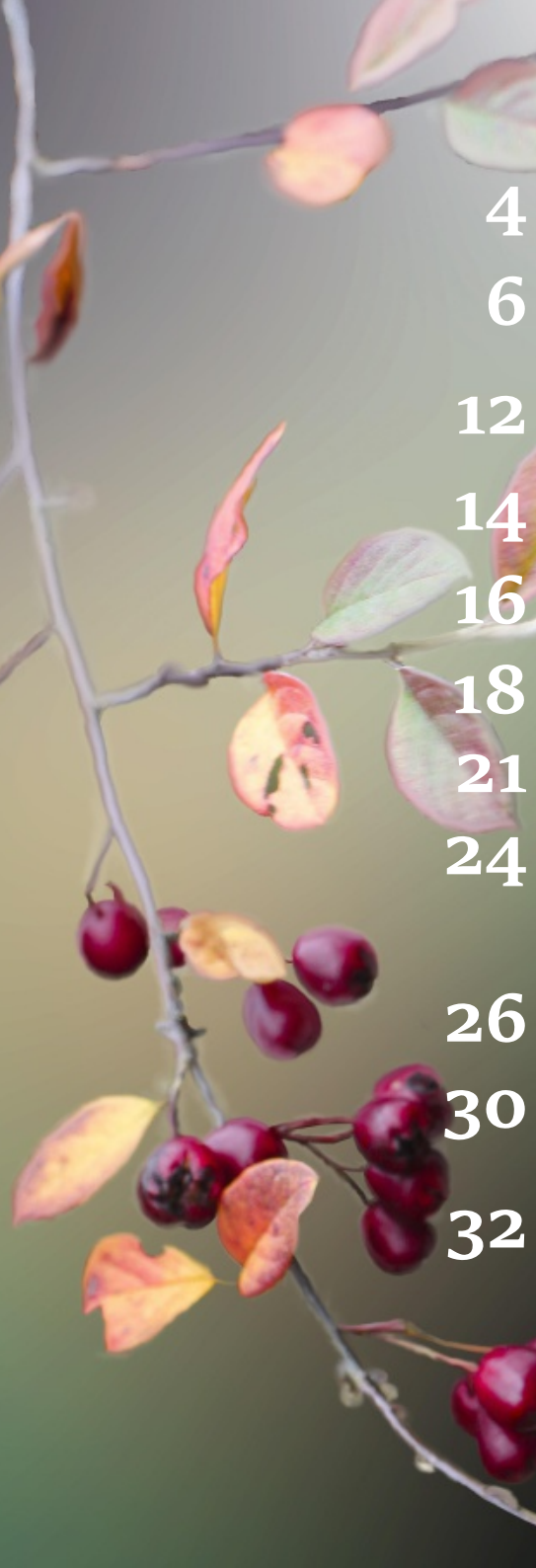
Templomunk búcsúnapján névadóját, Szent Mihályt ünnepeljük, az arkangyalt, aki a Jelenések könyve alapján letaszította a mennyből a Sátánt. Mihály neve: „Mi-ka-él” azt jelenti: *„Ki olyan, mint az Isten?”*. Szent Mihály a maga erejéből sosem tudott volna győzelmet aratni a gonoszon, ő azonban Istenre tekintett: *„Ki olyan, mint az Isten?”* – és győzött.

Az Exodus testvériségben férfitársaimmal, akikkel úgy éreztük, hogy újra fel akarjuk vállalni a küzdelmet önmagukkal, augusztus közepén a Szent Ferenc-i hagyományon alapuló 45 napos Szent Mihály-böjtbe kezdtünk bele, ami onnan kapta a nevét, hogy szeptember 29-én, Szent Mihály napján ér véget. Napi szentóráinkban a Jelenések könyvéből vett olvasmányokat és hozzájuk kapcsolódó elmélkedéseket imádkozzuk végig. Az első elmélkedés rögtön arra figyelmeztetett, hogy saját lelki harcunkban is csak Istenre tekintve van esélyünk a gonosz ellen: *„Ki olyan, mint az Isten?”*.

Lapunk cikkeiben több olyan történetet is olvashattok, melyek szereplői a nehéz helyzeteken úgy lettek úrrá, hogy Istenre tudtak tekinteni. Kedves Olvasó, a küzdelmeidben, nehézségeidben Te sem vagy egyedül, ha fölfelé tekintesz: *„Ki olyan, mint az Isten?”*

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Nagyobb dolgokat is fogsz látni

Henrik atya

6

Ave+Maria

Interjú Labundy Ágnes szervita nővérrel

Bene Lajos

12

Remény

Bene Lajos

14

Az agyagmécses

Medgyessy Ferenc

16

Az Úr emberei

Molnár Cecília

18

Isten irántunk való szeretete

Szöts Miklós

21

Ministránstábor Siófokon

Schwarczkopf Bálint

24

Jézus az örök táborvezetőnk

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

Martin Katalin, Erdélyi Johanna

Molnár-Edőcs Emma, Dörnesz Csenge

26

Táborhegyi élmények a Mátrában

Joachim Laci, Schmotzer Kristóf

30

Mátra Tábor - képek, érzések, emlékcseppek

Csabai Zsuzsi

32

Válaszút előtt

Bene Balázs

- 36** **A kántor**
Kiss István
- 40** **Egy hajóban evezünk**
Schwarczkopf Bálint
- 44** **"Todos!"**
Élmények a 2023-as Ifjúsági Világtalálkozóról
Ágh Panka
- 48** **Csillagtábor 2023**
Győrik Balázs
- 51** **Kisanimátorként a Csillagtáborban**
Tóth Emőke
- 53** **Egy önzetlen albertfalvi**
Kocsis István emlékére (1928-2023)
Madaras Gábor
- 56** **Albertfalvára költözésünk története**
Bartháné Pribitek Márta
- 58** **A vasmisés Horváth Imre atya**
Madaras Gábor
- 62** **Albert Herceg Díj**
Kiss István
- 64** **Gyereksarok**
Kovács-Rokolya Boglárka
- 66** **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya
Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy
Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.cathopic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba
2023. november 19-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Nagyobb dolgokat is fogsz látni

Harmincnégyezer pirotechnikai effekt, fényjáték, épületfestés, tűz alkotta úszó virágszőnyeg, lézershow és több száz drón szerepelt az idei augusztus 20-ai ünnepi rendezvénysorozat fináléján. Azt írták, hogy minden eddigénél komplexebb tűzijáték kápráztatta el a nemzeti ünnepen szeméinket. De vajon milyen mértékben változtatta meg ez az életünket? Kinek melengeti fel a szívét ma az egy hónappal ezelőtti látvány? Azt hiszem, nem túlzok, ha kijelentem, hogy a nemzetközileg is elismert magyar szemkápráztató tűnemény csupán néhány óráig hatott, mára már homályba vészett. Ismert az ősi mondás: *sic transit gloria mundi*.

A búcsúnk napján elhangzó evangéliumban azonban Jézus azt ígéri a megrendült szívű Natanaelnek, hogy ha igent mond arra, hogy tanítványként kövesse, akkor még annál is nagyobb dolgokat fog látni, ami most őt szívében megrendítette és hitvallásra készítette. De mit látott először és mi az, amit Jézus ezután mutatni akar neki, ami még ennél is nagyobb?

A történet elmondása szerint valójában Natanael nem látott semmit, inkább azon rendült meg, hogy őt látta meg Jézus ott, ahol csak Isten képes látni őt. Jézus megajándékozta őt a látvánnyal, ahogyan az Isten őt látja és szeretettel nézi.

Ekkor ez az ember szívében mélyen megérintődött, és Jézust Messiásnak vallotta. Megváltozik az ember világnézete akkor, ha megismeri Isten őt kísérő, szerető tekintetét. Ez a tekintet Natanaelt a hit új látásmódjára vezeti el. Nagy dolog hitben látni! Látja az előtte álló embert, és benne felfedezi az Istent! Ezt a nagy dolgot a te életedben is meg akarja valósítani az Úr: hogy lásd meg embertársadban az Istent, életed mindennapi eseményeiben a természetfelettit, a múlandóban rejtőző örök értéket! Ez a benső, hitbeli látás úgy látszik, lényegesen nagyobb a szemek által felfogott látványnál. De vajon mi lehet az, amit ezután Jézus a tanítványnak ígér, és ami még ennél is nagyobb?

„Látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, és az Isten angyalai föl s leszállnak az Emberfia fölött.” Ezekben a titokzatos igékben azt ígéri neki, hogy látni fogja Őt az Atyával való kapcsolatában, megdicsőülten az isteni dicsőségben. Mert nagy dolog az emberben meglátni Istent, de kimondhatatlanul nagyobb látvány az Isten dicsőségében meglátni az embert, az Atya ragyogásában szemlélni az emberré lett és megdicsőült Isten Fiát, és elmondhatatlanul boldogító felfedezni saját törekeny létünket az Atya örök szeretetében. Az Úr még itt a földi életünkben meg akar ajándékozni minket az örök élet látványával – még ha csak egy kis időre és homá-

lyos formában is –, hogy ennek a tapasztalatnak erejében képesek legyünk reménykedve zárandokolni hazafelé. Mindennek van értelme, ami ma történik, mert van egy holnap, vagy inkább egy örök Ma, amiben minden ma még látszólag érthetetlen és felesleges elnyeri végső értelmét.

Aki az örök Ma felől szemléli a jelent, az tud reménykedni, annak már mennyei a látásmódja.

Az örökkévalóság szemüvegén át látja a világot. Milyen csodálatos látvány ez! Fény- és hangeffektek nélküli csoda! Ez nem csak három napig tart!

Meggyőződése, hogy Jézus arra hív minket ennek a tanévnek a kezdetén, hogy engedjünk neki Natanael példájára, hadd mutasson nekünk nagyobb dolgokat, mint amit a pusztában láthat. *Mindent a szemnek, semmit a kéznek* – tanultuk gyermekként szüleinktől. Jézus most egy nagyobb lelki gazdagságot tartalmazó igazságot akar nekünk megtanítani: mindent a szívnek, és majd odaát a szemnek.

Szívből kívánom, hogy ez az előttünk álló tanév ilyen szívkapráztató „látvánnyal” ajándékozzon meg mindannyiunkat! Ezért imádkozom értetek szeretettel:

Henrik atya

Ave+Maria

Interjú Labundy Ágnes szervita nővérrel

Immár hagyományosnak számító cikksorozatunkban közösségünk papi, diakónusi, szerzetesi hivatást választó tagjaival beszélgetünk felszentelésük, fogadalmuk alkalmából. Idén is bővül az interjúalanyok köre: Labundy Ágnes (az idősebb generációnak Labundy Ági), azaz Mária Ágnes nővér tett örökfogadalmat, akit ezen alkalomból faggatunk hivatásról, szerzetesi életéről. Mária Ágnes nővért a Szervita Rend firenzei rendházába helyezték, ahol néhány hónapos apostoli tapasztalaton van és tanulja az olasz nyelvet. Bármennyire is jó lett volna Firenzében személyesen találkozni, elektronikus úton válaszolt kérdéseinkre.

Kedves Mária Ágnes nővér, az Egész albertfalvi közösség nevében gratulálok az örökfogadalmadhoz! Sokan ott voltak Győrben a jeles alkalmon. Az interjú felvételekor rögtön azt javasoltad, hogy a cikk címe legyen Ave+Maria!

Úgy gondoltam, hogy az a helyes, ha a cikk elején köszöntjük a Szűzanyát, ahogyan már a régi nővérek is tették: Ave+Maria! Minden tevékenységünket ezzel kezdjük, és így adunk hálát a Szűzanyának.

Kérlek, mesélj gyermekkorodról, az ifjú évekről!

Édesapám katolikus volt, Zentán született 1947-ben. Abban az időben a délvidéki háború miatt nehéz időket éltek át. A jugoszláv állam ekkor üldözte és fogságba küldte a magyarokat. Nagypapám molnár volt és asztalos. Volt családi házuk és malom is, ezt 1947-ben államosították. A nagypapám francia fogságban volt. Szabadulásakor üzentek neki, hogy ne menjen vissza Zentára, mert kivégzés vár rá. Így hazafelé menet Baján, a malomban talált munkát, később a nagymamám is átvitt három gyerekkel Magyarországra.

Édesanyám szeremlei születésű volt, református. Az ő családjukban volt református lelkész is, aki Dunaszentbenedeken szolgált. Engem reformátusnak kereszteltek, és volt egy testvérem, akit katolikusnak. Ő hétéves korában meghalt. Ez az esemény nagyon megrázta a családot és megváltoztatta az életünket.

Az apai nagyszüleim fontos szerepet játszottak az életemben. Sokat voltam náluk Baján, ilyenkor a nagymamám elvitt szentmisére a bajai Páduai Szent Antal-templomba. Szerettem vele menni. A Mama sokat beszélt nekem Jézusról és a Szűzanyáról. Amikor láttam, hogy mennek áldozni, én is szerettem volna odamenni, részesülni e kegyelemből, Jézust magamhoz venni. Ekkor még nem tudtam, hogy ez mit jelent, de később megvalósult ez a vágyam.

A szívemben őriztem ennek a nyomatát. Szerettem hallgatni nagymamám és a nagypapát, amikor beszéltek nekem Jézusról és a Szűzanyáról. Nagyon megszerettem a Szűzanyát, aki mindmáig kíséri életemet.

Az általános iskolába Szeremlén jártam, de nehezen tanultam a hallásom miatt, majd nyolcadik után Pécelre mentem tanulni, kisállattenyésztő szakra. Amikor elvégeztem az iskolát, Szekszárdon dolgoztam. Egyik nyáron, mikor hosszabb időt szabadságon voltam, találkoztam a *nagy Ő*-vel, Labundy Gáborral.

Az esküvőnk 1987-ben volt Albertfalván. A Szűzanya neve napján adtuk életünket egymásnak.

Gábor és családja hívő katolikusok és hűséges albertfalvai lakosok voltak. Gábor ikertestvére, Péter is Albertfalván élt családjával. Péter felesége volt Mari, aki most az egyik sekrestyés az albertfalvi templomban. Sajnos Gábor után már Péter is meghalt, 2017-ben ment el.

Esküvő előtt lettem elsőáldozó, amivel régi vágyam teljesült. Még jegyesként elmentünk Međugorjéba, ahol a kedves tárgyakat oda lehetett adni a látnokoknak, hogy a Szűzanya megáldja ezeket. Mi a gyűrűnket adtuk oda.

Óbudára költöztünk. Ekkor a Schöpf-Merei Kórház laboratóriumában dolgoztam. A kórházi munkához elveztem az általános labor szakot és a gimnáziumot esti tagozaton, majd a mikrobiológiai szakasszisztensi szakot is. Időközben Albertfalvára költöztünk. A kórház után Budafokon dolgoztam, ott is laboratóriumban.

Hogyan tudatosult benned a szerzetesi hivatás?

A szerzetesi életre való induláshoz tartozik, hogy gyermek- és ifjúkoromban hallottam ilyen életformáról a nagymamámtól. Ő is szeretett volna szerzetes lenni. Ez beültette a bogarát a fülembé...

Házasságunk idején, amikor vártuk, hogy a Jóisten megáld majd minket gyermekkel, elképzeltük, hogy valamelyik majd pap vagy szerzetes lesz.

Isten másképp gondolta. Nem lett gyermekünk. A bogár tovább zümögött...

Gábor 2009-ben meghalt, a szíve vitte el. Halála után kerestem az életem értelmét, helyemet a világban. Egy nap Verbényi István atya szólt, hogy megy a szervita nővérekhez misézni, menjek én is. Szentmise után a nővérek meghívtak szerény vacsorára, beszélgetésre. Ezután egyre gyakrabban mentem a nővérekhez. Ekkor megérintette a szívemet a Szentlélek, hogy Jézus az igazi *nagy Ő!*

Mi ragadott meg a szervita lelki-ségben?

Azért választottam a Szervita Nővérek a Fájdalmas Anya Szolgái

kongregációt, mert itt találkoztam azzal a lelkeséggel, ami megérintette a szívemet: hogy a Fájdalmas Szűzanya miként állt a Szent Fia keresztye mellett úgy, hogy a feltámadás fényét sugározza. Jézus feláldozta értem az életét, ez is megérintett. Itt értettem meg, hogy nem csak fájdalom van, hanem Jézus feltámadt és ez értelmet ad az életnek.

Először jelölt voltam, ami azt jelenti, hogy még hat hónapot a világi munkahelyen dolgoztam, de már a nővéreknél laktam. Volt képzés is. Amennyiben a lehetőségeim engedték, bekapcsolódtam a közösség életébe. Ezután kértem, hogy elkezdhessem a szerzetesi életet.

A novíciátus, avagy újonc idő következett. Ez azt jelenti, hogy szigorúban elvonulva éltem a világi dolgoktól. Ez két év volt. Ekkor már nem dolgoztam a civil életben, hanem arra figyeltem, mi Isten szándéka velem, mire hív. Imádkoztam, elmélkedtem, ismerkedtem a kongregáció történetével és lelkeségével, Szent Ágoston és alapítóink, szentjeink életével.

Kérlek, meséld a Szervita Rendről!

Az anyaházunk Firenzében van. Olaszországban több helyen van rendházunk. Missziós szolgálatot Chilében, Kolumbiában, Indiában és Magyarországon végzünk. A rendünk alapításakor a szegény és árva lányok

tanítása és nevelése volt a cél, hogy tudjanak írni, olvasni, házimunkában ügyeskedni. A szervita nővérek a rend alapítása óta iskolákat és óvodákat nyitottak, plébániákon szolgáltak. Most is ott vagyunk a nevelés-oktatás világában: bölcsődékben, iskolákban, óvodákban. A szenvedők helyzetének enyhítésében is részt veszünk: kórházakban, idősotthonokban szolgálunk.

Magyarországon nincs szervita fenntartású iskola, óvoda, sem idősek otthona. A nővérek kórházlátogatásra járnak. 28 évig voltunk jelen a gyermekvédelem szép, de nem könnyű terepén. 75 gyermek számára nyújtottunk otthont rövidebb-hosszabb ideig. Gyermekotthonunk fenntartását most adjuk át a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltatónak.

Győrben leánykollégiumot üzemeltetünk főiskolás lányoknak. Őrizzük a Szent Szűz kegyhelyeit, sekrestyéi feladatokat is ellátunk a győri székesegyházban, valamint Kelenvölgyben.

Milyen a szerzetesi élet?

Szerzetesi életünk napirendje kötött: reggel szentmise, zsolozsma, majd elmélkedés a Szentírásból. A délelőtti munkával telik: főzés, takarítás, kerti munka, egyéb szolgálat, például egyik nővérünk hitoktató. Délben imaóra: Úrangyala és zsolozsma. Délután rövid pihenés után folytatódik a munka, illetőleg ekkor van idő tanulni.

Este zsolozsma, rózsafüzér, elmélkedés. Vacsora után egészen az este 10 órai szilenciumig a rekreációé a terep.

Mi a legszebb a szerzetesi életben?

Fontos a hétköznapi emberekkel találkozni, meghallgatni őket. Keresztek mellett állni, ahogy ezt a Szűzanya tette. Jó látni, hogy milyen fontos dolog Isten jelenlétére figyelve az emberek sorsát kísérni imáinkban.

Az Úr és a Szűzanya ma is hív... Válaszoljunk!

Nagyon szépen köszönöm az interjút! Az egész albertfalvi közösség nevében Isten és a Szűzanya áldását kérem szerzetesi hivatásodra. Kérjük, imádkozz értünk, a közösségünkért! AVE+MARIA!

Bene Lajos

A D O M Á N Y G Y Ű J T É S

Az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia mellett működő Kalkuttai Szent Teréz karitászcsoporthoz idén is adománygyűjtő napot szervez az albertfalvi Szent Mihály-templom melletti Szent Mihály Községi Házban.

A gyűjtés időpontja:

2023. október 7-én (szombaton) 15 és 20 óra között

Kérjük a kedves adományozókat, hogy kizárólag ezen a napon hozzák az adományaikat, más napokon nem tudjuk azokat fogadni!

A gyűjtés helye: Szent Mihály Községi Ház

(a Szent Mihály-templom mellett, Budapest, XI. kerület, Bükköny u. 1.)

**Gyűjtünk: jó állapotú gyermek- és felnőtt ruhát,
cipőt, hiánytalan játékokat.**

Kérjük a kedves adományozókat, hogy legyenek figyelemmel arra, hogy kizárólag ezeket az adományokat tudjuk fogadni! Mi is tudjuk, hogy sok egyéb dologra is szükségük lehet a rászorulóknak, de tárolási és szállítási kapacitásaink korlátozottak.

Az adományokat Békés megyébe, Sarkadra szállítjuk, ahol a helyi karitászcsoporthoz fogja szétosztani a környékbeli rászorulóknak között.

Szeretettel várjuk az adományokat!

Kalkuttai Szent Teréz karitászcsoporthoz

Remény

A kép illusztráció.

Karitászcsoportunk a kerületi családsegítő szolgálat jóvoltából új ismerőssel gazdagodott: megismerhettük Anna nénit. Fiatalos mosolya és derűje alapján inkább Annát. (Valójában nem Annának hívják, de azt beszéltem meg vele, hogy álnéven fog szerepelni a cikkben.) Nyár eleje volt, vége lett az iskolának, kirobbant a strandidő. Csörgött a telefon: a kerületi családsegítő szolgálat kért segítséget egy néninek, aki épp akkor költözött új, üres lakásba, csak éppen nem volt semmije, amire lefekhetne, vagy akár leülhetne. Így kerültünk kapcsolatba Annával.

Anna és férje egyszerű, de dolgozós életet éltek. Két gyereket neveltek fel, akik kirepültek, saját családot alapítottak. Anna férjénél 46 évesen fiatalkori demenciát állapítottak meg az orvosok, ami egy szellemi és fizikai leépüléssel járó, gyógyíthatatlan betegség. Kezdetben azért járták sorra az orvosokat, hogy a panaszok alapján diagnosztizálhassák a betegséget.

Később gyógymódot keresve, majd a betegség lassítása reményében ültek a különböző rendelőintézetekben. Férje a rohamos szellemi és fizikai hanyatlás miatt elvesztette munkaképességét, így munkahelyét is. Anna tartotta el kettejüket, de férje kezelése, majd gondozása miatt ő sem tudott annyit dolgozni, hogy mindenre jusson. Egy idő után választania kellett: vagy esznek, vagy a számlákat fizetik be, a gyógyszerekről nem is beszélve. Ettek. A felhalmozódott tartozásaik miatt elúszott a lakás. Férje édesanyjához, Anna anyósához költöztek egy időre.

Férjét nem sokkal később kórházba kellett vinni, ott is halt meg két hónap elteltével, alig ötvenévesen. Anna anyósa nem tudta feldolgozni a fia elvesztését, nem sokkal később őt is temetni kellett. Férje rokonai rögtön anyósa halála után közölték Annával, hogy nem maradhat a lakásban, ezért utcára került. Egy munkásszállón húzta meg magát.

Itt állandóan meglopták, megették az ételt, amit vásárolt, zajongtak, zsi-bongtak a lakótársak. Anna – talán a formalitás kedvéért – jelentkezett szociális bérlet programba, de hamar elfelejtette az egészet. Nyolc éve élt a szállón, amikor felhívták, hogy van egy lelakott bérlet, amit a sorban előtte álló várakozók nem fogadtak el az állapota miatt. Ha szeretné, viheti a kulcsot. Persze, hogy tetszett neki, elfogadta. Így kapta meg az üres lakást, amiben bútorok sem voltak. Át kellett költöznie a szállóból, de ha nem szerez legalább egy matracot, akkor a puszta földön kell aludnia. Ekkor hívott minket – utolsó mentse-várként – a kerületi családsegítő.

Karításcsoportunknak nincs komoly raktárhelyisége, így sem bútorokat, sem ruhát nem tudunk tárolni. Megkerestem a Szent Erzsébet Karításcsoportot, akik nagyobb raktárral rendelkeznek. A csapat nagy része szabadságon volt, a többiek el voltak havazva, de Csorba Gábor karítási igazgató rögtön intézkedett, amikor megismerte Anna helyzetét: másnap reggel (az átköltözés napján) vittek ágyat, asztalt, székeket. Nem kellett a földön aludnia. Később azzal keresett meg a családsegítő szolgálat, hogy valaki felajánlotta nekik egy hűtőt, amit Annának szeretnének adni, de nem tudják elvinni, mert nincs kapacitásuk. A hűtőt még azon a hétfőn el kell szállítani, mert ezt kérte a felajánló. Sajnos épp akkor nem tud-

tunk segíteni, ezért megkerestük a Szent Imre-templom karításcsoportját, akik szívesen elvitték a hűtőt. Vittünk utána Annának tévét, csillárt, mosógépet is, ezeket már mi szállítottuk. A kerület időközben rendbehozta a lakást, kicserélték az ablakokat. Anna rendezett körülmények között, nyugalomban él. Senki nem eszi el előle a vacsoráját.

Anna mindezeket derűvel, mosolyogva mesélte. Akkor is derűs volt, amikor még attól tartottunk, hogy a padlón fog aludni. A nehézségekben leküzdendő akadályt lát, a rossz dolgokban azt a kicsi jót, ami felcsillan. Már csak két éve van nyugdíjig, addig keményen dolgozik. Most már vendégül tudja látni az unokáit. Nem tudja használni az internetet, de bevezette a lakásba, hogy a fiatalok jól érezzék nála magukat. *Hát mire másra költjön az ember, mint az unokákra?* – kérdezi.

Nem mi rendeztük Anna életét. Még csak a háztartási gépeket sem mi szereztük neki. Pár telefonnal és cucok hurcolásával segítettünk, ami semmiség. Cserébe megismerhettük sorsát, emberi tartását, derűs kedélyét. Nagyobb ajándékot kaptunk, mint amit adtunk. Ezentúl, ha elcsüggedek valami sikertelenségen, vagy úgy érzem, hogy nehézségeket hozott az élet, akkor őrá fogok gondolni.

Bene Lajos

Gondolatok

Az agyagmécse

Gyerekkoromban, amikor még a pesti Krisztus Király-templomban hallgattam a káplán atya hittanóráit, gyakoroltuk, mit kell tenni, amikor belépünk a templomba: *„Tekintetteddel megkeresed az örökmécsest, az jelzi, hogy a tabernákulumban ott van az Eucharisztia. Arra fordulsz, s úgy hajtasz térdet.”* Az örökmécses ezáltal valamiféle jelzőfény lett számomra, amely jelzi az Eucharisztia jelenlétét. S „örök”, mert az elektromos áramnak köszönhetően nem kell meggyújtani, eloltani, cserélni, mint egy gyertyát. Soha nem gondoltam bele, mit is jelent a szó maga, mit üzen a szó – ez idáig.

Idei nyaralásunk a családdal egy távoli templomba vitt el minket, ahol az örökmécses nem egy piros lámpa volt, hanem egy valódi mécses. Agyagból; idézve a mécses nagyon ősi, funkcionális valóságát. Az agyagmécses 2000 évvel ezelőtt a hétköznapiak része volt. A belehelyezett kanóc felszívta a mécsesbe öntött olajat, s az égett. Akár egész éjszaka. Mivel a lakhatási körülmények egészen mások voltak, mint ma, szükség volt egy egész éjjel égő fényre.

S én ott ültem a templomban, s néztem az Oltáriszentség jelenlétét jelző agyagmécses. Mennyire más, mint a piros jelzőfény! Az agyagmécses természetes funkciója, hogy eligazítást nyújtson a sötétségben.

Viszonyítási pont. Biztonság. Otthon.

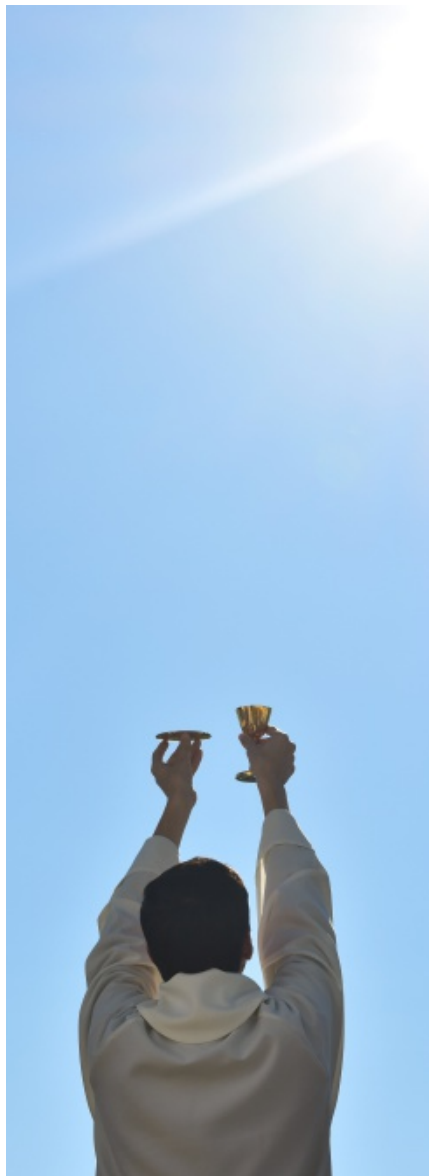
Ha az Oltáriszentség elé teszem, eszembe jutnak Jézus szavai; *„Én vagyok a világ világossága”* (Jn 8,12). S a mécses átlényegül; immár összeforr az Eucharisztia jelenlétével. Maga az Oltáriszentség ad eligazodást a sötétségben. Viszonyítási pont. Biztonság. Otthon.

Gyerekkorom hittanórája – tévesen – azt üzent nekem, hogy távolság van köztünk. Személy szerint én ott vagyok a templomban, a padban, Jézus pedig a tabernákulumban – tisztességtelen távolságban és tőlem függetlenül. Méltatlan vagyok még a közelébe is menni, jobb, ha meghúszom magam itt a templom sarkában. Mekkora tévedés! Jézus él és hív! Gyere közel a jelenlétembe, meghívott vagy, gyere a lakomára!

A mécses felszólít engem: *„Tölts belém olajat! Ne engedd, hogy kialudjak!”* – Szükség van az aktív cselekvésemre ahhoz, hogy az agyagmécses sugározza a fényt. Oda kell mennem, nem maradhat tisztességtelen távolságban. Ugyanígy az Oltáriszentség sem. Ő is hív, mint minden örökmécses a világ katolikus templomaiban. Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus jelmondata is ezt az üzenetet tükrözte, hogy ne feledjük: *„Minden forrásom belőled fakad.”* (Zsolt 87,7)

Medgyessy Ferenc

Az Úr emberei

Jézus Krisztus a papjain keresztül szól hozzánk, hívekhez. Ő kiválaszt férfiakat, akiket szolgálatába hív, és aki ezt meghallja és elfogadja, közvetítheti az Úr szavát felénk, hívekhez.

Ez nem egy 8-tól 17 óráig betöltendő állás – bár kétségtelen, hogy a legnagyobb fizetség ezért a munkáért jár! Itt nem különböző projektek elvégzésének idejére kell helytállnia az „alkalmazottnak”, hanem egy életen át tartó szolgálatban. A jó pap nem holtig tanul, hanem holtáig szolgálja az Urat (...és még azon is túl, de ez már a pap saját útja). Csak az az atya válik a hívek javára, amelyik betartja ezt a sorrendet. Prédikálhat gyönyörűen egy lekipásztor, szervezhet fantasztikusabbnál fantasztikusabb kirándulásokat, programokat, ha a szívében és lelkében nem Jézus Krisztus az első, abból csak szép beszéd születik...

„Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem az összes titkokat és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.” (1Kor 13, 1-2)

A Szeretethimnusz szavai fejezik ki leginkább a pap kötelességét.

Mert akinek Istenben van minden hite és reménye, az közvetíteni is csak az Isten ügyét fogja. Így válunk „egy-ügyűvé” a pappal, mert nekünk a legfőbb célunk, hogy üdvözülhessünk, egy papnak pedig az egyetlen igazán fontos feladata, hogy ehhez a híveket hozzásegítse. A papnak csak ez az egyetlen kötelessége van, minden egyes lélek felé. Amit ezen felül tesz, az ajándék, hogy könnyebbé tegye azt az utat, amelyen a hívekkel együtt az Úr felé tart.

Az Úr útjain járni kegyelem, és ezt a kegyelmi feladatot csak szeretettel és hittel lehet végezni. Ezért engedi meg az Úr azt a lehetőséget, hogy ha egy papnak a hite megkopik, továbbra is képes átadni Jézus Krisztus szerete-

tét, de kötelessége magában újra felszítani azt. Felszentelt pap soha nem lehet távol az Istentől. Ezért tartanak távolságot az emberektől, hogy kizárólagosan az Isten közelében és társaságában éljenek. Tiszteljük és szeressük papjainkat, de elsősorban imádkozzunk értük!

Ők azok, akik szentmisét mutatnak be. Nélkülük a mi hitünk megélése is sokkal nehezebben teljesülne, hisz’ a legcsodálatosabb, legteljesebb agapé a szentmise, amely alkalmával magunkhoz vesszük Jézus Krisztus szent testét és véré... és innen kezdve nincs más dolgunk, csak arra figyelni, Akit a szívünkbe-lelkünkbe befogadtunk. Meghallani a hangját és teljesíteni az akaratát.

Molnár Cecília

Isten irántunk való szeretete

Olvastam, azaz folyamatosan pótolva mulasztásaimat, sorban olvasom a Vigília régi számait. A 2021/12 számban találtam Kondor Péter evangélikus püspök „Isten irántunk való szeretete” c. írását. Legszívesebben az egészet ide másolnám.

A világ átveszi, kisajátítja és átértelmezi ünnepeinket, leginkább a karácsony esetén. Gondoljunk csak arra, hogy eredetileg az advent böjti időszak: bűnbánatban átélni az Istentől távoli létet, és várni, hogy az Ige megtestesülését ünnepelhessük. Ma azonban már az adventben előnti a várost a karácsonyi fény, a mulatság, így nehéz böjtnek megélni.

Kondor Péter írása arra hívja fel figyelmünket, hogy valójában mi a karácsony ünnepének alapvető jelentése. S nem is onnan indul ki, ahonnan én kezdtem, nem a világ manipulációjából, hanem abból a veszélyből, amely a vallásos embert is fenyegeti:

Annyi mesterséges fény, csillogás veszi körül az ünnepet, annyira elvakít bennünket, és mellette oly sok mitologikussá nőtt alak tölti be a karácsonyi éjszakát, hogy megfeledezzünk arról a kicsi, hallgatat valakiről, akiért minden egyéb van.

Az istállóromantika karácsony körül kigyúló fényénél ... valóban megjelenhet az az aggodalom,

hogy nem fogjuk észrevenni azt a kicsi gyertyát, amely az istállóban gyúlt ki. Pedig a karácsonynak ez a középpontja. Az a kicsi, szótlan, újszülött gyermek: Jézus. ... Most benne és általa lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete.

Azaz:

Karácsony tehát nem a mi szeretetünknek az ünnepe, amikor megpróbáljuk egymást kicsit jobban szeretni, néhány napot békeségben eltölteni. Karácsony annak az isteni szeretetnek az ünnepe, amely nélkül a mi szeretetünk elfogy, elenyészik, nincs levegője, amit magába be tudna szívni.

Az Isten nélküli életet ahhoz hasonlítja, mint mikor valaki sűrű ködben vezet autót. Minden bizonytalan, a percek óráknak tűnnek. Ha azonban életünk beágyazódott az Isten szeretetébe még a bajok (betegség, gyász stb.) közepette is, akkor egyszerre minden megváltozik.

Ugyanazt a világot látjuk, de más szemmel, egy kicsit felülemelkedve, más távlatból, más érzéssel és hozzáállással.

Idéz János apostol első leveléből:

Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszerűen küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. (1Jn 4,9)

Tulajdonképpen az egész írás felfogható úgy, mint erről az ígéről szóló elmélkedés.

Gyönyörűen írja le, hogyan szeret minket Isten, érdemes elolvasni.

Azonban ezen a ponton felveti a kérdést: tényleg hisszük-e, hogy valóban Isten jött el közénk Jézusban? Természetesen ez észérvekkel nem bizonyítható. Az igazán fontos dolgok nem észérvekkel bizonyíthatóak, hivatkozik az édesanyai szeretetre.

Elnézést, de magyarázkodás helyett hadd idézzek:

Vannak tehát dolgok, amelyek csak bizonyos személyes, belső találkozásban ismerhetők meg. Vannak igazságok, amelyek csak úgy bizonyulnak valónak, ha rá tesszük az életünket. Így vagyunk Jézussal is. ... Csak az, aki az Isten akaratát meg is cselekszi, aki meri Jézust mint Istent a maga életébe befogadni, aki mer az ő nevében valami áldozatot hozni, aki mer az ellenségének miatta megbocsátani, aki mer Jézus erejével a kísértés ellen dönteni, aki meri vele járni az útját, mer vele élni: az, de csak az győződhet meg

arról, hogy valóban Istennel van dolga ... Istent csak a neki való engedelmesség, az ő szava szerint való cselekedet merészségében lehet megismerni, tehát úgy, hogy kiszolgáltatjuk neki magunkat!

A karácsony lényege, hogy „a testté létel által, a Máriától való születés által valóban Isten jött el ebbe a világba, olyan mélyen és valóságosan, hogy ez a kapcsolat nem fog többé soha szétszakadni”. Ennek a jelentősége pedig az, hogy nekünk is így kell szeretni. Mindent, ahogy írja „mindenféle gondolkodású embereket, az állatokat, a növényeket, a természetet magát és a földet, a történelmet”.

A püspök visszatér az 1Jn 4,9-re. Kiemeli az „irántunk” szót: nem Isten irántam, hanem irántunk való szeretete öltött testet. Ennek a szónak itt össze kell kötnie, sorsközösségbe kell vonnia minket.

És miért? Miért öltött testet? A válasz: „hogy éljünk általa”. Azt akarja, hogy „megváltozzunk, hogy jobbbá, tisztábbá, örvendezőbbé, és hasznosabbá legyünk”.

Miért most, a búcsú előtt írok erről, s nem karácsonykor? Mert mindez arra indít, hogy ennek szellemében ké-szüljek karácsonyra, s valóban a megszületett kisdéd, Isten irántunk való mérhetetlen szeretete álljon az ünnep fókuszában. Bár ne csak mondanám, hanem át is élném! Hadd zárjam az ismertetést azzal a bekezdéssel, amellyel a szerző zárja írását:

Isten nem azért küldte Fiát ebbe a világba, hogy évente egyszer meghitt hangulatban költhessünk néhány napot általa, hanem hogy éljünk általa. Boldogságban, igazabban, áldottabban, tartalmasabban éljünk már most, és éljünk örökké.

Szöts Miklós

Ministránstábor Siófokon

A ministráns fiúk egész évi hűségese szolgálatát szerettük volna megjutalmazni egy több napos kötetlen együttléttel, „táborral”. Kicsit nagyzó ugyan a „tábor” kifejezés, ugyanis most csak egy hosszú hétvégére, három napra vittük el a fiúkat.

Egy igazi régimódi, „old school” fiús együttlétre készültünk, vonaton utazással, sátorban alvással, bográcsban főzött és tábortűzőn sült vacsorával, és sok-sok strandolással. Egy olyan csapatépítő alkalomra, ahol mélyülnek a barátságok, erősödik az együttműködés – és ami át van itatva imádsággal és Jézus közelségével. Jelenem: minden vágyunk teljesült!

Hálás vagyok a kelenvölgyi egyházközségnek, akik rendelkezésünkre bocsátották Siófok-Szabadifürdőn, a szabadstrandtól 10 perc gyalogútra lévő telküket. Hálás vagyok a segítőtársaimnak, akikkel együtt szerveztük és bonyolítottuk le a három nap programjait. Hálás vagyok Henrik atyának, aki két napig velünk tudott lenni, és segített Jézus közelébe kerülünk a napi szentmisékkal és a szentségimádással. És hálás vagyok az Úr Jézusnak, aki érezhetően ott volt köztünk.

Ő az, aki megszólította ezeket a fiúkat és elhívta őket ministrálni, és most ő volt az, aki igazi szeretet-léggört varázsolt közénk. Olyat, amiben még a kicsit odakozmált paprikáskrumpli is „a legfinomabb, amit valaha ettem”, a kölcsönként nyársakkal nagy nehezen megsültött virsli a „sosem ettem még ilyen jót”, és a néhány napos együttlétünk „a legjobb táborom a nyáron”, ahogy a fiúk megélték.

Minden olyan egyszerű volt, és mégis pont így tökéletes.

Schwarczkopf Bálint
ministráns vezető

Jézus az örök táborvezetőnk

„Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét, hogy az ördög cselvetéseinek ellenállhassatok!” (Ef 6,11)

Urunk, Istenünk jó szokásához híven az idén is biztosított arról, hogy Ő a hittantáborunk szervezője és vezetője.

Ahogy a bibliai Gedeontól is elvette seregét – csak 300 katonát hagyott neki – amikor a midianiták ellen felvonult, hogy megmutassa, Ő vezeti győzelemre választott népét, úgy minket is, a tábor főszervezőit, teljesen lenullázott.

Először a többszörösen bevált horányi táborhelyet vette el, és adta oda ukrán menekült gyermekeknek, majd elvette tőlünk az ifivezetőket, akik bőséges tapasztalatot gyűjtöttek már az évek alatt. Végül két oszlopos tagunk, felnőtt vezető is kihagyni kényszerült az idei tábor.

Így álltunk neki négyen, a „szent maradék”, a szervezésnek, amit folyamatos imádság kísért.

„Urunk, Jézus Krisztus! Teljesen kiüresítettél bennünket testileg-lelkileg. Kérünk, áraszd ránk segítő kegyelmet, veled elképzelhetetlenül gazdagabb ajándék lesz táborunk, mint ha csupán a mi emberi erőfeszítésünkéből születne meg. Amen”

És úgy is lett!

Kaptunk Horány helyett még szebbet a Börzsöny hegyeinek ölelésében, Katalinpusztát, aminek neve meghatározta a tábor témáját is.

Több, pedagógiában jártas testvérünket hívtuk, de nem tudták vállalni.

Ekkor a Jóisten hozzánk irányította Katit, aki két fiát fizette be és ajánlotta magát is segítőnek. Nem csoportvezetőként képzelte el magát, de bedobtuk a mélyvízbe, kapott csoportot. Laci gitárosnak jelentkezett, de ő is kapott csoportot. A Szentlélek velük volt szolgálatukban.

Az ifik is nehezen gyülekeztek, míg egyszer csak eljött az ő idejük is: már bőven májust, júniust írtunk, amikor szinte minden nap telefonált Henrik atya, hogy a bér málkózók közül szívesen jönne ez, aztán az, sőt a barát-nője is. A középiskolások közül is akadt egy fiatalember, és az Alfa Junioros lányok is elhatározták magukat.

A feltétlen bizalmat megjutalmazza a Jóisten: nagyon jó kis csapatot hozott össze nekünk.

A tábor ideje alatt is megmutatta az Úr Jézus, hogy velünk van, Ő a táborvezető. Megérkezésünkkel az első és legfontosabb ténykedésünk a szentségi kápolna berendezése volt. Amikor elkészült, akkor csodálkoztunk rá az ajtófelíratra: TÁBORVEZETŐ.

A szentségi kápolnába „saru” nélkül lehetett bemenni, mondván: „Vedd le sarudat, mert szent ez a hely!” Szinte mindig voltak szandálkák, cipőcskék az ajtó előtt.

A heti téma Jézus pusztába vonulása, megkísértése, illetve a lélek fegyverei voltak.

Krisztus jelenlétét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a gyerekek döntő többsége elvégezte szentgyónását, mint legfőbb fegyvert a gonosz ellen.

Jézus jelét adta tetszésének az utolsó nap estéjén – egy gyönyörű szivárvány ívelt át a tábor fölött. A záró, hálaadó szentmisén pedig bőséges áldását adta a táborlakókra és a szülőkre egy kiadós, napsütéses zápor formájában.

Dicsőség neked, Istenünk, a dús lelki kincsekkel megajándékozó táborért!

Olvassátok el néhány résztvevő élménybeszámolóját is!

Mickó

A Vác közelében lévő Szendehely, Katalinpusztán tartottuk augusztusban a hittantábort plébániai fiataljaink részére Henrik atya, Mickó néni és Betti gondos előkészületei alapján. Pusztaság helyett hangulatos, körben felállított faházikók vártak bennünket. Az előőrs ezeket az apostolok után el is nevezte, ami később közös feladat elé állította a lakóikat, az adott tanítvány életének megjelenítésével.

„Szentségi Táborvezetőnk” külön szobát kapott Henrik atya szobája mellett, akihez bármikor betérhetünk.

Kedden délután közös szabadtéri szentmisével kezdtünk.

A gyerekeket korosztályonként csoportokba osztották, melyek pusztaságban élő szentek nevét kapták: Remete Szent Pálét, Remete Szent Antalét, Szent Romuáldét és Boldog Özsébét. A tábor ideje alatt megismerkedhettünk az életünkkel.

A hittantábor fő mondanivalójára – „Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét!” (Ef 6,11) – a pusztában, mai világunkban igazán nagy szükségünk van, fiataloknak és idősebbeknek egyaránt, hogy a gonosz elleni küzdelmünkben megerősödjünk. A *fegyverzet* a következő darabokból állt:

- 1. nap: az üdvösség sisakja / a hit pajzsa – test kívánsága vs. bőjt;
- 2. nap: az igazság öve / a Lélek kardja – birtoklásvágy vs. ajándékozás;
- 3. nap: a megigazulás páncélja / a

békesség saruja – hatalomvágy vs. engedelmesség;

- 4. nap: Isten fegyverzete: keresztség / küldetés.

Minden napunk alaposan és szépen előkészített napirend szerint zajlott, színes programokkal: ébresztő, torna, reggeli ima, majd reggelizés, rendrakás a szobákban, tisztaság és ennek ellenőrzése pontozással, majd délelőttönként előadás Henrik atyától a szabadban. Ezt kiscsoportos beszélgetés követte, utána kézművesség/játék, ebéd, csendes pihenő, gyónási lehetőség.

Egyik délután szellemi akadályverseny következett dinnyeevéssel, másnap kirándulás fagyizással egybekötve. Vacsorák előtt volt a szentmise, majd fürdés után esti ima, dicsőítés szentségimádással.

Szerdán este következett a várva várt bátorságpróba feladatokkal, pecsétés menetlevéllel. Az utolsó estén – ahogy ez már hagyomány – szentségi körmenetet tartottunk, a házak lakói énekkel, imával, díszítéssel fogadták Jézust. Majd közös tábortűz körüli éneklés, játék, sőt közösségi tánc is volt. Végül alvás – kinek előbb, kinek később...

Öröm volt látni, hogy a fiataljaink, gyerekeink hamar jó kis csapatokat alkottak és ahogy az ifik odafigyeltek a kisebbekre és segítettek mindenben. Különleges volt, hogy mindenki lelkesen megpróbált a saját lehetőségeinek, korának megfelelően hozzátenni valamit a táborhoz, hogy mindenki jól érezhesse magát. Gyűjtöttük szorgalmasan a jótetteket és a pontokat is a csoportokban. Pohlinger Lacinak köszönhetően gitáros kísérettel tudtuk együtt dicsőíteni az Urat és hálát adni neki mindenért.

A hittantáborunkat közös szentmisével zártuk, amit az eredményhirdetés és díjátadás követett. Nagy volt a versenyzés és az öröm a gyerekek között. Többen is megjegyezték, hogy ez volt az eddigi legjobb hittantábor.

Örölnénk, ha ezt a közösségformáló élményt még több gyerekkel megoszthatnánk.

Lelkiekben felfegyverkezve kezdhetjük meg az új tanévet.

Martin Katalin

A táborba nagybátyám és családja hívott meg még tavaly, így idén már másodjára vettem részt benne. Leginkább gitáros gyakorlással, kézműves feladatok megtanulásával készültem erre a négy napra.

Különösen tetszettek az esti dicséret, az utolsó estén pedig a szentségi körmenet. Számomra ezek, és a szentmisék nyújtották a legnagyobb lelki élményeket.

Örülök, hogy sokakat megismerhettem, és a szerzett tapasztalatért is hálás vagyok.

Erdélyi Johanna

Nekem ez volt az első hittantáborom ifiként és nagyon élveztem. Nagyon tetszettek a kiscsoportos beszélgetések, ahol megismerkedhettünk egymással. A tábortűz idén is nagyon jól sikerült, és a szobabeosztások is nagyon átgondoltak és szuperek voltak.

Úgy gondolom, hogy mindenki jól érezte magát ezekben a napokban. Köszönöm az élményt!

Molnár-Edőcs Emma

Henrik atya ajánlása hatására kerültem be a táborba. Az elmondása alapján vált szimpatikussá ez az ötlet. Nagyon élveztem az ott töltött időt. Olyan volt, mintha megállt volna az idő, de egyben igen gyorsan el is telt. Egyszóval jó volt. Köszönöm a lehetőséget.

Dörnesz Csenge

Tábor-hegyi élmények a Mátrában

„Jó nekünk itt lenni...”

Családos táborunk új helyszínén, a mátrafüredi Sástó melletti Mátra Táborban volt. Nehéz leírni azt az oltalmat, szeretetet, békességet, amilyen légkört csak Isten jelenléte tud teremteni közöttünk. Két résztvevő testvérünk élménymegosztásából talán mégis érezhető.

Korábban még sosem voltunk családos táborban Sárival és 5 hónapos babánkkal, Jankával.

Először úgy nézett ki, ez idén is így marad, mivel elfogytak a helyek, mire eldöntöttük volna, bele merünk-e vágni egy ilyen kicsi babával. Amikor végül mégis lett lehetőségünk, hogy várolistára jelentkezzünk, és később az is kiderült, hogy mehetünk, még

mindig nem volt biztos, hogyan jutunk majd el a táborba (nincs autónk), részt tudunk-e venni a programokon, hogyan tudjuk majd megoldani az életünket, és ha sok mindentől kimaradunk, akkor mit szól ehhez a közösség.

Hál' Istennek, végül minden előzetes félelmünkre pozitív válasz érkezett: voltak, akik vállalták, hogy fuvaroz-

nak minket, a programokba késve is be lehetett kapcsolódni, és a közösségben is mindenki nagyon felszabadítóan és életszerűen rugalmas volt. Éreztük a nyitottságot is: jó néhány emberrel sikerült egy kicsit megismerkednünk, és többen is megszólítottak, segítettek vagy hívtak minket, amikor épp erre volt szükségünk – így például még az akadályversenyben is részt tudtunk venni. És ha csak félig sikerült valahol ott lenni, az sem rázta meg a kedélyeket: ha épp akkor volt „helyzet”, akkor az sem volt gond, ha a mise következő dalában nem zenélek – tudhatta mindenki, hogy amint tudok, úgyis visszatérek cajonozni. És paradox módon épp ez a rugalmasság segített abban, hogy szinte minden nappali programon részt tudtunk venni (sőt, én még az estiek többségére is be tudtam nézni).

Nagyon sokat adott számunkra a közösség a táborban, a tavaly alakult családok csoportunk tagjaival töltött közös idő és más családokkal való ismerkedés. Örömmel töltött el, hogy a tábor utáni első misén már jóval több embert köszönthettünk ismerősként, mint korábban – ez is erősítette az érzést, hogy itt a helyünk és itt ott-hon lehetünk. A töltődésünket pedig nagyon segítette, hogy minden nap volt mise és szentségimádás, jó volt megpróbálni ilyen intenzíven Istenre irányítani a figyelmünket.

Bár voltak bennünk félelmek a táborba jelentkezés előtt, nagyon örülök, hogy végül mertünk, tudtunk úgy dönteni, hogy kisbabával is vállaljuk. Sokat kaptunk az öt nap alatt, és bírom benne, hogy mi is tudtunk adni másoknak!

Joachim Laci

A legjellegzetesebb ínyencség, ami megragadt bennem már a tábor elejétől fogva, hogy valahogy természetesen könnyedén voltam jelen és ismerkedtem veletek. És ez valószínűleg azért lehetett így, mert Ti vagytok az első olyan közösség, akik ténylegesen – többek közt – rám (is) vagytok bízva. Ezen felül pedig társaságokban megélhettem az otthonosságot. Hogy nem kell másnak mutatnom magam, mint aki vagyok, hogy már a nulladik pillanattól kezdve sokatokkal fél szavakból megértettük egymást, hogy bizalommal beszélgetek néhányan az igazán lényeges dolgokról, hogy hogyan vagytok az Istennel, ki Ő nektek stb.

Természetesen a szervezés is profi volt, de azt máshol is megtapasztaltam, ahogyan a programok lebonyolítását és felépítését is. Pluszban ennyit adott hozzá. Hogy hazaérkeztem. És ez a legfontosabb.

Schmotzer Kristóf

Mátra Tábor – képek, érzések, emlékcsepppek

Tölgyfalevélen megcsillanó szikrázó napsütés, zümmögő, zöldesen csillogó repkedő erdei bogarak, kis helikopterek. Gallyak, derékba vágott tölgyek, por, kövek.

Olajfúrótoronynak álmodott sárga kilátó. Lent izzadás, fent enyhülést adó szellő, szélfúvás, panoráma, Mátrai Erőmű, hegycsúcsok.

Sástó, sás, békalencse, vízpipók. Vadkacsa, kacsabetetés, kacsamama és a kis szófogadó totyogók. Sötét, titokzatos tómeder, siklók, csónakok.

Büfé, jégkrém, nyalóka, sör és csipsz. Elégedett büfés bácsi, pici fekete szemek.

Akadályverseny, móka, küzdelem, elemes feladatok, gyermeki öröm, sovány fehér szürkemarha, a menetlevélén színes pöttyök.

Szolgálattól veritékes homlokok, minden erőt és szeretetet beleadó szervezők, segítők, szolgálók. Headset, hangosítás, erősítő, mikrofon, gitár. Mosolygó lelkipásztor, tanítás, kihívás, játék, beszélgetések.

Máriácska zárandokhely, hideg forrás, csendkapu. Puffanás, gyereksírás, ordítás, kacagás, kaptatók.

Állandó jézusi jelenlét, körülölelő szeretet, dicsőítés, szentségimádás, szentmise. Apró, aranyszínű táborigehely. Találkozás, egyesülés, béke,

szabadság, mosolygó ölelés, gondviselés. Homlokra adott kiskeresztek.

Társasjáték, derű, gyermeki lendület, ciripelő tücsök, focipálya, ismerkedés, erős sárga reflektor, nevetés. Barátkozás, elmélyülés, meghallgatás, megenyhülés, testvérek.

Kávészó. Szolgáló szeretet, önzetlen vendéglátás, nádcukor, zabtej, pici porcelán csészék, kifogyhatatlan Omnia-illat, barátok.

Padcipelés, átrendezés, zarándokszék, pléd, derék bírd még, napsütés, árnyék.

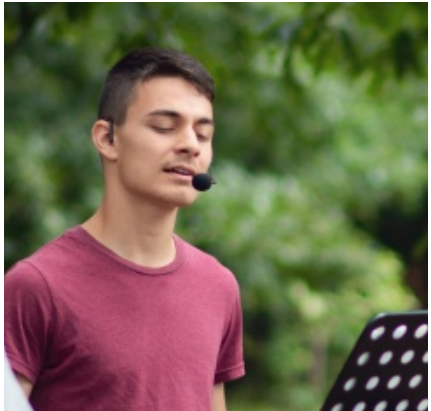
Vízifrizbi. Sziporkázó, zseniális, kommentár, tehetség, már védjegy. Rekeszizompróbáló, lélekűdítő játék, példamutató édesapák, örök emlék, harcok, harcosok. Nedves, fehér póló, vizesvödör, drón és profizmus – a film! Színes kendők.

Picibabák, hátihordozó, kanállal etetés, pelus, futóbicikli, kismotor. Apán csüngő gyerek-kollekció, kipirult anya-arcok, szőke kis angyalok - ordító kis örökmozgók, cseperedő családok.

Ping-pong asztal, műanyag tányér, zöldségköret-grillcsirkével-álmok, fekete gumikesztyű. Tészta. Tésztafantáziák, tésztavariációk, konyhaajtót belengő bundáskenyér illat, étkezés, remény, eszmecsérék.

Autók, pakolás, 172 búcsúzó, táborzárás, hálaadás, hazautazók.

Csabai Zsuzsi

Válaszút előtt

Előbb-utóbb minden hangszer életében eljön az a pillanat, amikor már nem elég a rendszeres hangolás, a kisebb javítások elvégzése. Előregednek az alkatrészek, megkopnak az illesztések, az idő vasfoga mindenben könyörtelenül otthagynya a nyomát.

Ez alól sajnos nem kivétel az albertfalvi templom orgonája sem. Mára sajnos egyre megbízhatatlanabb, szökik belőle a levegő az előregedett börtömítésekön keresztül, leragadnak hangok, vagy éppen meg sem szólalnak. Szeszélyes lett, néha talán morgorva is, mint az időjárás november közepén. Persze, megsimogatja a lelünköt egy-egy szép dallammal, de a következő pillanatban már be is

nyújtja a számlát: *„ezért bizony most jövő héten nincs főmű, hát kérem, a mai világban semmi sincsen ingyen!”*

Ez az állapot már a liturgia szolgálatát is olykor bizonytalanná teszi. Talány karácsonykor például az ünnepi mise elején ragadt be egy hang. A prédikáció alatt sikerült gémkapoccsal helyettesíteni az eltört alkatrészt, megfelelő méretre vágva, hajlítva, alakítva azt. A karzaton lévő gyerekek szemében ugyan hős ezermester lettem, aki még az orgonát is jobb belátásra bírta, de a hang sajnos egy hét múlva végleg elhallgatott.

Pedig eleink nagyot álmodtak, amikor 1956 tavaszán Guszti atya meghirdette a gyűjtést az orgonára. Három manuális játszóasztal, össze-

sen mintegy 2500 síp! Az albertfalvi volt az első ilyen méretű orgona a dél-budai templomok között, ami koncertorgona szintnek felelt meg!

A lelkes és nagylelkű adományozóknak hála – akiknek a neveit egy-egy orgonasípra bevésett felirat máig őrzi – 1958 búcsúján szentelte fel az orgona elsőre elkészült részét Shvoy püspök atya. 1974-re kiépült a főmű és a redőnymű, valamint a teljes pedálsor. 1985-ben Guszti atya nyugdíjba vonult. Azt mondta, „hattyúdala” (értsd: utolsó fontos ténykedése) Albertfalván az orgona végső kiépítése volt, azaz a „Rück-Positiv hét változata” is elkészült. Ezt ő saját forrásból finanszírozta. A teljes kiépítésű hangszert 1985. november 9-én áldotta meg Szakos Gyula püspök atya. Az ünnepi koncertet Gergely Ferenc és Kistétényi Melinda orgonaművészek szolgáltatták. Az orgonát Gergely Ferenc tervezte és Gonda Nándor orgonaépítő mester győri cége építette.

Azóta csak egyszer, István atya idejében került sor a hangszer átfogó, teljes tisztítására. Ennek már mintegy 30 éve.

Orgonánkkal kapcsolatban mára bizony válszút elé értünk.

Az útelágazásnál két irányba fordulhatunk: felújítjuk, restauráljuk a

mostani hangszert, vagy új hangszert veszünk.

Szerintem mindenkinek a szíve elsőre a felújítás felé húz, és jól is van ez így. De fontos, hogy mielőtt belevágunk, tisztában legyünk az ezzel járó költségekkel, hiszen: *„Aki tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzéből, hogy fel is építse?”* (Lk 14,28)

Tekintsük át együtt a lehetőségeket! A hangszerünket felmértük Rindhoffer Gergely orgonaépítő, orgonahangszer helyreállítás szakértővel, aki egyébként a hangolásokat és kisebb javításokat is végzi nálunk. Háromlépcsős ajánlatot adott a felújításra.

Az első lépcső lényegében a tisztítást, és a hangszer megbízhatóvá tételét tartalmazza, állagmegóvás céljából. Ez 11.900.000 forintba kerülne. Az ajánlat második lépcsőjében az állagmegóvó feladatok mellett sor kerülne a főmű teljes rekonstrukciójára, cserélve azokat a silány minőségű sípsorokat és egyéb alkatrészeket, amik eleve bontott anyagként kerültek bele a hangszerbe. Ennek ára 29.845.000 Ft lenne. A harmadik lépcső már a hangszer teljes felújítása, modernizálása új játszóasztallal. Ennek a költsége 50.800.000 Ft.

A másik irány egy új hangszer vásárlása.

Sípos orgonában gondolkodva az árat le sem merem írni, így csak az elektromos hangszer lehet ebben az esetben a megoldás. Ebben az irányban is kértünk már árajánlatot. Egy *Hauptwerk* alapú virtuális orgona, melyet erre a templomra tudnak a hangzás tekintetében optimalizálni, 18.200.000 forintba kerülne.

Az ajánlatot adó cég vezetője aktív orgonaművész, aki szívvel-lélekkel támogatja a sípos orgonák restaurálását, bár elektromos orgonák fejlesztésével foglalkozik.

Kikértem még Dr. Finta Gergely orgonaművész véleményét is, aki hosszú éveken keresztül tanított ezen a hangszeren. Kettejük és az orgonaépítő véleményét így lehetne röviden összefoglalni: Mentsük meg a sípos orgonát, de csak akkor, ha legalább a második szintű árajánlatig el tudunk menni! Ha nem, akkor csalódnunk a végeredményben.

A plébániának jelenleg 4.500.000 forintja van elkülönítve az orgonafelújítás céljára, nemrég adtunk be egy 5.000.000 Ft-os pályázatot ugyanerre a célra. Ha megnyerjük, akkor jövő nyárig elvileg be is kellene fejezni a felújítást!

Sajnos nem látunk más megoldást, gyűjtenünk kell erre a célra.

A számok nyelvén így lehet összefoglalni az előttünk álló feladatot:

- ha felújítunk, akkor a minimálisan megcélózandó második lépcső mintegy 30.000.000 Ft. Ehhez van 4.500.000 forintunk, talán lesz még 5.000.000 Ft pályázati pénzünk hozzá, de hiányzik még 20.500.000 Ft;
- ha új elektromos hangszert veszünk, akkor van 4.500.000 Ft, és hiányzik még a teljes vételárhoz 13.500.000 Ft.

Megsimogatja a lelkünket még egy-két szép dallam ezen a hangszeren, de előbb-utóbb vége lesz a szeszélyes novembernek is, és eljön a hideg, dideregős december.

És akkor már késő lesz a gyűjtögetéshez. Arra most kell gondolnunk.

Annyi minden megújult az utóbbi években Albertfalván: templomunk tetőzete és homlokzatai, új közösségi ház, plébánia felújítás és napelem telepítés – hogy csak a legnagyobb projekteket említsem. A hívek mindegyik esetében nagylelkűek voltak az adakozásban.

Az orgona rendbetétele egy olyan cél, ami egyházközségünk szíve közepét, a szentmise liturgiájának széppé tételét szolgálja. Tartsuk szem előtt elődeink inspiráló példáját és legyünk nagylelkűek az adományozásban ennek a nemes célnak a megvalósításához is!

Bene Balázs
kántor

Egyházközségünk képviselőtestülete nagyra értékeli Bene Balázs körültekintő szakmai beszámolóját. Bízunk benne, hogy szakmai érvei alapján plébániánk hívei is átérzik a helyzet súlyosságát.

Az orgonával való mélyebb megismerkedés céljából a szeptember 30-i családi napon egy orgona bejárásom vehetnek részt az érdeklődők. A családi napot követő héten a templom bejárata mellé kihelyezünk egy „ötletdobozt”. Ebben várjuk véleményeiteket az orgona megújításával kapcsolatban.

Hiszünk az összefogás erejében, ezért adományaitokat az alábbi számlaszámra várjuk:

Budapest-Albertfalvi Szent Mihály Plébánia

10702215-19819442-51200002

Közlemény: Orgona adomány

” Derüljön ránk a mi Urunk,
Istenünk fényessége,
kezünk munkáját erősítsd meg,
és áldd meg kezünk munkáját!”
(90. zsoltár, részlet)

A kántor

A templomunk orgonájáról szóló cikk kapcsán jutott eszembe, hogy érdemes lenne a hangszeret megszólaltató embereket is megismerni. Most Bene Balázst kértem meg, hogy meséljen kicsit magáról.

Mondj pár gondolatot magadról, családról, albertfalvi kötődésedről!

2007-ben kötöttünk szentségi házasságot feleségemmel, Flórával, azóta öt gyermekünk született: Borbála, Bertalan, Piroska, Regina és Annamária. Feleségemmel a kelenvölgyi egyházközséghez tartoztunk, ott voltunk cserkészek, én ott ministráltam 15 éven keresztül. Az elmúlt 15 évben pedig szépen lassan gyökeret eresztettünk Albertfalván. A családosi közösségben igaz barátokat találtunk, a fiam itt tanult meg ministrálni, Bori lányom rendszeresen felolvas a szentmisén, illetve Pirivel fokozatosan bekapcsolódnak a kórus munkájába is. A kántori szolgálat a Szentháromság-templomban kezdő-

dött: Szenderffy Ferenc atya kérésére az addig csöndes vasárnap esti szentmiséken kezdtem orgonálni 14-15 éves koromban. Az első lépésekben Csernus Gáspár kántor úr, Gazsi bácsi volt segítségemre, azóta is nagy hálával gondolok vissza rá. Évekkel később, Ferenc atya nyugdíjazása után Hollai Antal atya lett Kelenvölgy plébánosa, ő kért fel a kántori szolgálatra a Szent Mihály-templomba. Emlékeim szerint ez 2008 júniusában történt. Abban egyeztünk meg, hogy arra a nyárra elvállalom a szolgálatot, a folytatásról pedig majd szeptemberben beszélünk. Igaz, abban nem egyeztünk meg, hogy melyik szeptemberben! Ez a beszélgetés azóta is függőben van kettőnk között...

Mikortól datálod a zenéhez való kötődésedet?

A Kelenvölgyi Általános Iskolába jártam, első osztály végén édesanyám elvitt a Weiner Leó Zeneiskola felvételijére, ahol Sármái József tanár úr felvett a növendékei közé. Ettől a pillanattól kezdve egyértelmű volt, hogy a zene az én utam.

Milyen hangszereken játszol? Melyik a kedvenced?

Zongorázni tanultam meg először, később ebből a hangszerből szerezh-

tem tanári diplomát. Az orgonálás a templomi szolgálattal lépett az életembe. De nem tudnék választani a kettő közül, mert az orgona összefonódott valahogyan az imádsággal, egyfajta kommunikációs csatorna ez Istennel, és természetesen a hívekkel. A zongora hangja viszont talán az érzelmekkel kapcsol jobban össze, az önkifejezéssel és a tanítással ajándékozott meg.

Mit jelent számodra a zenei szolgálat a szentmisén?

Kaptam talentumokat Istentől, amiket jól-rosszul használtam fel eddig az életem folyamán. Amikor azonban szépen sikerül egy szertartás, egy szentmise, akkor azt érzem, hogy a hangommal és az orgonajátékommal hozzá tudtam járulni az áldozatbemutathoz. Nem teljesebbé, de talán szebbé téve azt. A másik nem kevésbé fontos élmény a zenei szolgálatban, a már előbb is említett kommunikáció. Ha a kántor imádsággal szolgál, lelkével is jelen van, akkor lesz szép az ének. És akkor lesz a szolgálat hívássá.

Milyen a viszonyod a templomunk orgonájával?

Nagyon szeretem! Persze pontosan tudom minden egyes hibáját, bosszant hamissága és a megbízhatatlansága, de hozzám tartozik. Kicsit olyan ez, mint a nagyaným kapcsolata volt a rózsafüzéréhez: kopott, itt-

ott talán rozsdás is, de ezzel esik jól az imádság.

Mennyire vagy kritikus, ha más ül a hangszer mellett és te csak egyszerű hívőként veszel részt a szentmisén?

Először is hálás vagyok, mert ilyenkor a padban ülhetek a feleségemmel és a gyermekeimmel. Jó együtt részt venni a szentmisén, odasúgni egy-két szót a kislányomnak az esetleg feltett kérdésére. Ha én szolgálok, akkor erre nincs idő, nekem figyelni kell, készülni a következő énekre. Ami a kritikát illeti, természetesen nem tudom kikapcsolni a fülemet. Ezt én más tempóban játszánám, vagy más-hogyan kísérném, nem így énekelném. De ezek mind a saját munkám értékelésére, alakítására szolgálnak!

Mi a véleményed a gitáros miséről? Mennyire érzed ezt a fajta zenei irányzatot a templom falai közé valónak?

Ezt a kérdést is az imádság oldaláról kell megközelíteni. A gitáros énekek akkor alkalmasak a szentmise zenei szolgálatára, ha az Istenhez való kapcsolódást segítik, alkalmas „csatornák” lesznek hozzá. Sokfélék vagyunk, mindenki másképpen szeret imádkozni, más úton, más hangon találja meg az utat Istenhez. Az, hogy mi való és mi nem a templom falai közé, az egy régi kérdés ezzel a stílussal kapcsolatban. Annyira régi,

hogy már idejét is múlta, mert a gitáros énekek több mint ötven éve részét képezik a keresztény egyházak liturgiájának. Egy a fontos véleményem szerint: a minőség. Istennek csak a legjobbat adtuk régen is, adjuk a legjobbat neki ma is! Ha ez a keresztény könnyűzene hangján keresztül is megszólal, akkor dicsőítsük Istent így is! De! Olyan értékeket, amik az ún. orgonás énekek között vannak, nem szabad elfelejteni. Az nem fordulhat elő, hogy egy közösség nem ismeri az adventi szekvenciát, vagy Aquinói Szent Tamás énekét az Oltáriszentségről. Hiszem, hogy a helyes út az, hogy megismertetjük a jövő generációjával az orgonás énekeket és a gitáros énekeket is.

Az egyházi zenén kívül mi az, amit szívesen hallgatsz, vagy saját magad is játszol?

Csak klasszikus zenét játszottam eddig, de mindent szívesen hallgatok a klasszikusokon keresztül a jazzig, csak minőségi legyen. De bevallom őszintén, hogy egy hosszú nap végén a zeneiskolai koncertek és az irodai munka után, a gyerekek esti csivitelése végén sokszor a csendet szoktam választani. A zene is a csöndben születik...

Mesélj kicsit zenepedagógusi, igazgatóhelyettesi munkádról!

Igazgatóhelyettesként 2018 óta veszek részt a Weiner Leó Katolikus

Zeneiskola és Zeneművészeti Szakgimnázium vezetőségének munkájában. Tanügyi szempontból a vonós és a billentyűs tanszakok tartoznak hozzám, ez kb. 65 tanárt és mintegy 800 zeneiskolás gyereket jelent. Ezen kívül a koncertek szervezése és a kántorképző koordinálása tartozik még a feladataim közé, illetve az iskola hitéleti programjai. Nem unatkozok!

Mennyire változott meg a Weiner zeneiskola szellemisége, amióta a főegyházmegye lett a fenntartó?

Ez egy lassú folyamat. Apró lépésenként, szeretettel és inkább a személyes példával, meghívó jelleggel lehet bevonni olyan kollégákat, akik nem hívók. A kényszerítés, kötelezővé tétel inkább taszító hatást ér el. Mindez részben igaz a diákokra is, de nekik természetesen van heti két hittanóra. Sok és színes programot szervezünk nekik: Veni Sancte mise, közös gyertyagyújtások, lelki nap, hamvazkodás. Sok egyházi zenemű szerepel a zenekarok repertoárjában is, így a zene nyelvén keresztül finomodik a lelkük is ebbe az irányba. Nagy öröm számomra, hogy szeptember végén a tanárokkal közös zárandoklatra megyünk Mariazellbe. Lassan, de szépen formálódunk!

Köszönöm Baláznak, hogy közelebb engedett minket magához és megosztotta velünk gondolatait. Találkozunk a szentmisén.

Kiss István

Egy hajóban evezünk

Egy nyáreleji estén jön össze a Bárka közösség a Horváth családnál egy tanévzáró piknikre, amihez van szerencsém csatlakozni. A meghívottak között ott van Henrik atya is. A kora nyári napfényben fürdő kertben a gyerekek csivitelése hihetetlenül békés hangulatot áraszt. Az asztalon halmozódó rengeteg étel elfogyasztása után kezdünk bele a beszélgetésbe.

Hogyan indult a közösségetek?
Jól emlékszem, hogy Henrik atya adta az első lökést?

Mindannyian jó pár éve Albertfalvára jártunk. Többségünk rendszeresen ott volt a családos táborokban, ahol ismerkedtünk, beszélgettünk egymással. Mindannyian kopogtattunk már más, működő közösségeknél, de nem tudtunk csatlakozni hozzájuk. Többen szoltunk Henrik atyának, hogy családos közösséget keresünk. Az egyik mise után hirdette, hogy a közösséget kereső házaspárok gyűljenek össze és megbeszéljük, hogy mik az elképzeléseink.

Nem mindenki csatlakozott, de a nagy részünk igen. Van köztünk friss házас, kisbabás és olyan család is, ahol már egyetemisták a gyerekek.

Emlékeztek-e még erre az első találkozóra? Milyen érzésekkel ültetek le beszélgetni?

Az alsó hittanteremben gyűltünk össze. Sokan voltunk és nem tudtuk elképzelni, hogy ebből hogyan lesz közösség. Nagyon mások voltunk, és a korosztályt tekintve is nagy volt a szórás. Kicsit szkeptikusak voltunk, hogy ez működni fog-e így, de most már négy éve együtt vagyunk, és működik!

A Horváth család például kételkedett a csoport megalakulásakor, hogy három gyermek mellett lesz-e majd idejük beletenni a részüket a csoportba. Azóta még kettő született, de úgy tűnik, hogy így is sikerül.

A Sulai házaspár a házasságkötésük után rögtön elkezdett járni a házaspár hittanra. Nem ismertek senkit, de ők is szerettek volna egy családcsoport-hoz tartozni. Nyitottak voltak. Eleinte úgy érezték, kicsit kilógnak a csoportból, mert friss házások voltak és nem volt még gyermekük, de így sokat tudtak tanulni a többiektől.

A Petrov családban is kialakult a vágy, hogy egy közösséghez tartozzanak. Amikor ott ültek az első alkalommal a hittanteremben, bennük is volt egy kis kétség, hogy mi fog ebből kijönni. Volt olyan pillanat, amikor nem tudták elképzelni, hogy ez része lehet az életüknek, de most már azt nem tudnák elképzelni, hogy ne legyen az. Mára életető erővé vált számukra.

Havonta egy találkozó mellett köteleztük el magunkat. Volt, hogy Henrik atya hozta a témát, de mi magunk is készültünk. Szeptembertől februárig kísért bennünket.

A családok most már már Érden, Szigetszentmiklóson, Budaörsön, Budafokon és Tárnokon élnek. Amikor indultunk, az öt családból kettő még Albertfalván lakott.

Mindenki a közelében levő templomban is jár időnként, de jórészt Albertfalvára. A nyaralóink is közel vannak egymáshoz, így ott is szoktunk találkozni.

Henrik atya már nem volt veletek, amikor jött a Covid. Ezt hogyan oldottátok meg?

Átálltunk online találkozókra. Végülis nagyon jól jött ki, mert akkor születtek a legkisebbek, emiatt nem tudtak volna egyébként se eljönni az anyukák. Az online találkozók segítettek, hogy ők is köztünk lehessenek. Egy éven belül három baba született és négy család költözött, ennek ellenére tartottuk a megbeszélt péntekeket.

Hogyan kapta a családcsoportotok a Bárka nevet?

Több név is felvetődött, de a Bárka mindenki számára elfogadható volt. Egyrészt többen is vitorláznak, másrészt a szimbolikus jelentése miatt tetszett meg nekünk. Sokfélék, színesek vagyunk. A Covid idején úgy éreztük magunkat, mintha Noé bárkájában lennénk. A közösségünk volt az, ami megtartott bennünket.

Hogyan működött a csoport a kezdeti időszak után?

Ahogy telt az idő, egyre őszintébbek lettek a beszélgetéseink. Henrik atya fontosnak tartja, hogy a csoportok ne „papfüggőek” legyenek. Pap által indított, de önálló közösségekre van

szükség, az ilyenek meg fognak maradni. De ha egy közösségben kérdések merülnek fel, vagy a csoport elakad, meg lehet hívni a papot. Fel is merült bennünk, hogy időnként szeretnénk vendégül látni egy-egy papot, vagy más csoportból valakit, hogy érdekesebbé tegyük a témáinkat.

Jelenleg Ferenc pápa családok számára írt apostoli buzdítását vesszük, Tomka Ferenc atya feldolgozásában (ami az interneten rákeresve megtalálható, szabadon elérhető anyag).

Általában egymás között rotáljuk azt, hogy a találkozókön kinek mi a szerepe. Van egy család, aki a vendéglátó, és egy másik készül a témával. Van egy közös imánk is, a Szent József-ima, amit minden alkalmon elmondunk.

Fontosnak tarjuk, hogy egy család-csoportban létszámkorlát is legyen, mert bizonyos létszám fölött már nem tudnánk mindenkit meghallgatni, figyelni egymásra. Az időpontokat is még nehezebb lenne egyeztetni.

A gyerek felvigyázást hogyan szoktátok megoldani?

Volt, hogy ahol nagyok már a gyerekek, ők vigyáztak a kicsikre, de megkérünk nagymamát, ismerőst is. A könyv azt javasolja, hogy tegyünk közösségi vállalkozásokat. Ilyen vállalkozásunk volt, hogy a következő hónapban minden házaspár töltsön egy

estét kettesben. Tudjuk, hogy ahol kicsik a gyerekek, ezt nehéz megoldani. Úgy segítettünk a helyzeten, hogy egymás gyerekeire vigyáztunk.

Milyen közös programjaitok vannak még?

A Házasság hetében Budaörsön egy hónapon át előadások, programok vannak. Ezekre sokan elmentünk. Kiválasztottunk egyet, amin mindannyian részt vettünk (*Párok a Bibliában* volt a címe), így abban a hónapban az volt a közös találkónk. Minden hónapra van egy közös imaszándékunk és egy vállalkozásunk.

Kialakultak már az év közös alkalmai, szokásai. A Házasság hetén való részvétel, a tanév végi kerti party a Horváth családnál, az úrnapi oltár díszítése, kenyérkenés, keresztút a nagyböjtben, Szentcsalád-járás adventben. Mindannyian részt veszünk a templomtakarításban, de különböző csoportokban. Tervezünk még egy közös hétvégét is, amit a szállás miatt kicsit nehéz megvalósítani, mert sokan vagyunk. Egynapos kirándulások már szerveztünk magunknak, de ottalvókat még nem.

Ha csak egy-egy szót mondhatnátok, ami jellemző a közösségeitekre, mi lenne az?

Támogató szeretet, nyíltság, őszinteség, színpompás, vidámság, fesztelen, kitartó. (*Itt a gyerekek is közbeszólak: kötetlen, megértő, édesség, kaja.*)

Mit ad nektek a családközösség, miért ajánlanátok másoknak is, akik még nem tartoznak ilyenhez?

Ha más barátainkkal összegyűlünk, ritkán beszélgetünk vallással kapcsolatos témákról. Ebben a közösségben ez a központi téma. Jó ötleteket kapunk egymástól a mindennapokra is, például a közös imák, szokások, hitélet kapcsán.

Nagycsaládosként sokszor kicsit azt éljük meg, hogy izolálódunk a társadalomtól. Itt másoknak is hasonló problémái vannak, hasonló cipőben járunk, ami összekovácsol bennünket. Erőt adnak a megosztások, jó ötletekkel segítjük egymást. A rendszeresség néha nagyon nehéz, de egy találkozónk után másnap már új erővel tudunk tovább indulni.

Sokkal könnyebben imádkozom mások problémáiért, mint a sajátomért.

Ezért is jó a közösség. Erőt ad, hogy a többiek imádkoznak értem.

Jó tartozni valakihez! A templomban inkább a papra figyelünk, a közösségben viszont megismerjük egymást.

Minden alkalom végén megosztjuk egymással az imaszándékainkat. Amikor a körben megosztjuk egymással a problémáinkat, rájövünk, hogy más is hordoz terheket.

Volt, hogy amikor megkaptuk a zongoránkat, segítséget kértem a cipekedéshez. Olyan sokan jöttek el, hogy nem is fértünk hozzá mindannyian. Néha az ember hiába akar egyedül megoldani valamit, nem megy. Vannak dolgok, amiket ha egyedül nem is tudunk megmozdítani, ha páran összejövünk, sikerülni fog.

Schwarczkopf Bálint

"Todos!"*

Élmények a 2023-as Ifjúsági Világtalálkozóról

Kép: www.lisboa2023.org

Az első Ifjúsági Világtalálkozót, röviden IVT-t, Szent II. János Pál pápa hívta életre. 1984 virágvasárnapján közel 300.000 fiatal imádkozott együtt a szentszéki püspökökkel Rómában, majd egy évvel később, 1985 húsvétján már lelkeségi és szabadidős programok keretében tartották e keresztény összejövetelt a világ minden tájáról érkező híveknek. 2023 nyarára már 18. alkalommal szólított meg minket a pápai hívó szó, ezúttal Lisszabonba.

Kis csapatunk, melynek tagjai többségében veresegyházi fiatalok voltak, július 26-án érkezett meg a portugál fővárosba, bár nem maradtunk sokáig a helyi palmafák árnyékában. Elbúcsúztunk utazótársainktól – Fábry

Kornél atyától és az Emmánuel Községtől – s folytattuk utunkat az ország északibb része felé. Korai érkezésünk oka az egyházmegyei előtalálkozó volt, mely minket Fátima gyönyörű vidékére hívott. Szállásunk Cortes faluban, helyi családoknál volt, ahol – kölcsönkapott testvéreink, szüleink és nagyszüleink vendégszeretetének (és házi főztjének!) hála – honvágynak nagymértékben csökkent.

E felejthetetlen négy napban lehetőségünk volt megismerkedni a vidék természeti szépségeivel, a völgyekben megbúvó falvak nyugalmaival, az esti fesztiválok tánca hívó zenéivel, s természetesen a mediterrán gasztronómia ínycsiklóságaival.

* A találkozón Ferenc pápa kérdésére: "Está todo mundo aí?", azaz „Mindenki itt van?” a fiatalok mindig teli torokból kiáltották a hagyományos választ: "Todos!" azaz „Mindenki!”.

Több ezer zarándoktársunkkal együtt részt vettünk a Leiria egyházmegye központjában megrendezett *"Faith'n' Fun"* (Hit és Vidámság) napon, ahol a közös imádkozáson és misén kívül városnézésben és koncertekben is részünk volt. Vendéglátóink segítségével eljutottunk a batalhai Győzelmek Szűz Mária-kolostorba, mely Portugália legnagyobb gótikus templomát, és a híres „Befejezetlen kápolnát” is magába foglalja.

Számomra az egyik leggyönyörűbb látogatást azonban Fátima jelentette. Hiába volt nagy tömeg, a meghittség szó szerint tapintható volt a bazilika területén. A különböző nemzetek dicsőítő énekébe bátran becsatlakozhattunk, bár a szövegeket nem mindig értettük. Ha nem is tudtuk, milyen nyelven szól, mégis bátran

imádkoztuk a rózsafüzért a jelenés helyszínén. A szentély pedig szemkápráztató gyönyörűségével nyűgözött le minket.

Miután megmártóztunk az óceánban Nazaré partjainál, visszatértünk Lisszabonba (egészen pontosan annak külvárosába, a benficai iskolába), hogy hivatalosan is megkezdjük a találkozó egyhetes programsorozatát. A főváros megismerése után sietve indultunk a helyi városligetbe a nyitómisére. Ezen közel 1,5 millióan vettünk részt, így a legnehezebb dolgunk az volt, hogy ne veszítsük el egymást, s hogy a több száz pap között meglássuk a csoportunkat kísérő Zsolt atyát. Amellett, hogy a város nevezetességeit a zarándokjelvényünk segítségével bármikor megtekinthettük, az IVT egyik

Kép: www.lisboa2023.org

jellegzetessége, hogy a különböző nemzetiségek a város plébániáihoz csatlakozva tarthatják saját nyelvű katekéziseiket – az 1331 magyar számláló küldöttség a São Jorge de Arrorios Plébániát hívhatta sajátjának. Ezúton is köszönjük a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági Bizottságának a szervezést! Öröm volt az önkéntesek között lenni, s megismerni annak a rengeteg munkának a töredékét, mellyel az ott tartózkodásunk élményeit gazdagíthatták. Magyar határon innen és túlról érkező testvérekkel ismerkedhettünk meg. Különböző atyák és püspökök prédikációit hallgathattuk, vagy épp kötetlen beszélgetésbe kerülhettünk velük, míg az ebédünkért álltunk sorba az utcán.

Ferenc pápával többször is volt alkalomunk találkozni: közös katekézisen és színpadra állított keresztúti ajta-

tosságon vehettünk részt, mielőtt útnak indultunk az IVT-k csúcspontjának számító vigíliára. Ennek helyszíne Lisszabon egy Lágymányoshoz hasonló területe, az erre a célra *Campo de Graça* („A kegyelem mezeje”) névre keresztelt tengerparti terület volt. Ugyan az árnyék itt igen kevés volt, a csapoknál mindig nagy sor állt, s a köves talaj sokak hátát nyomta, de még az esti szelek sem szegték kedvünket a virrasztás során. Fáradság ellen remek megoldás volt hajnalban felkeresni a szentségimádásra szolgáló sátrak egyikét.

A találkozó záró miséjére a virrasztás másnapján került sor, s nem csak a park, de a környező autópályák és hidak is megteltek az ide érkezőkkel: közel kétmillióan voltunk az addigi nyár legmelegebb napján – csak a kapukon belül. Valódi ünnep volt. Megható, boldog. Egyszerű és ma-

Fátima

Kép: www.lisboa2023.org

gasztos. Időtlen és örök emlékeket hagyó. Átéltük újra, napról napra az itt töltött időt. A nehézségeket: a sok sorban állást, a kaotikus metró utakat, a nagy meleget, a mutatoujjnyi pálmacsótányokat a kerti zuhanyokban... A gyönyörű élményeket: az új barátainkat számtalan országból, a dugóban álló buszon felcsendülő magyar zenét, a nemzetközi kalapcserét, a helyiektől kapott szeretetet... E több millió résztvevő bebizonyította a világnak, hogy kell keresztény hittel „fesztyálozni”.

A másnap este hazainduló repülőről is fülünkbe csengett még Ferenc pápa néhány itt elhangzott gondolata:

„Legyünk azok közössége, akiket meghívott. Nem a legjobbak közössége vagyunk. Mindannyian bűnösök vagyunk, de meghívottak – úgy, ahogy vagyunk. Gondolkodjunk el egy kicsit ezen a szívünkben: úgy hív

minket, ahogy vagyunk – a problémáinkkal, a korlátainkkal, a mindent elsöprő örömünkkel, a jobbá válás és győzni akarás vágyával együtt. Jöjünk úgy, ahogy vagyunk!”

Ágh Panka

CSILLAGTÁBOR 2023

A hogy az elmúlt évek augusztusának vége, úgy az idei sem telhetett el a már hagyományossá vált Csillagtábor nélkül. Ehhez mérten ebben az évben is rengeteg – több mint 90 – gyerek töltötte a nyár utolsó napjait az albertfalvi szalézi animátorok által rendezett táborban.

Mint mindig, az idei hétnek is volt egy témája, amely köré a többi program épült. Ebben az évben egy igazán különleges – és méltatlanul ritkán körüljárt – témára esett a választás: a hidakra. Ennek megfelelően a táborozók csapatai a világhírű budapesti hidakról lettek elnevezve. A témához kapcsolódóan pedig a gyerekek végigkövethették Híd Dániel kalandjait a reggeli és az esti előadások során. Az előadások mondandóját pedig a reggeli és esti gondolatok

emelték ki, valamint töltötték meg lelki gondolatokkal, elmélkedéssel.

A tábor során rengeteg változatos és izgalmas programon vehettek részt a fiatalok. A gyerekek akadályversenyeken és „egy perc és nyersz” állomásokon mérhették össze tudásukat, továbbá rengeteg csapatjátékban vehettek részt, amellyel pontot gyűjthettek csapatuknak, hogy minél előkelőbb helyet szerezhessenek ezzel a tábor során folyó pontversenyben. Emellett jutott idő a kreatív gondolatok kibontakoztatására is a hídépítő verseny, valamint a menetlevél tervezés során. A hét során a gyerekek megtekinthették a névadó budapesti hídjukat is, amelyről minél részletesebb információkat kellett gyűjteniük. Továbbá ellátogattunk a Margitszigetre, a martonvásári kas-

tély kertjébe és Kamaraerdőbe is. Az égető nyári hőség elűzésére csütörtökön vizes napot tartottunk a tábor bázisaként szolgáló Don Bosco iskolában, ahol rengeteg vizes játék várta a táborozókat, és amit egy óriási vízbomba csata koronázott meg.

Érdemes még kiemelni a rengeteg program közül a hétfői előadást, melynek keretében Habók János bűvész kápráztatta el meghökkentő trükkjeivel a gyerekeket (és az animátorokat is!). Olyannyira magával ragadó volt az előadás, hogy utána a táborozók további ráadás trükköket kértek a művész úrtól. Emellett fontos még kiemelni Taigiszer Márton csütörtöki előadását is, aki a hét folyamán tábori felcserként volt jelen. Marci gyerekorvosként dolgozik, emellett pedig a Thunderbird zene-

kar énekese. Ezekről mesélt és osztott meg érdekes kulisszatitkokat az érdeklődő hallgatósággal.

Nem szabad megfeledkezni a tábor lelkiségéről sem, melynek keretében minden napot imádsággal és ének-léssel kezdtünk és zártunk. Emellett a tábor egy szentmise zárta le, amit Emmanuel Ilo szalézi szerzetes celebrált. A szentmise érdekessége volt, hogy a szentbeszédet követően több fiatal animatori ígéretet tett. Ezúton is gratulálunk nekik!

A már több éves hagyományhoz illeszkedően idén is volt a táborban vándorcsoport, amibe idén a 2009-ben, vagy azelőtt születettek tartoztak. Nekik a szerdai és a csütörtöki napon volt a korosztályukhoz illeszkedő külön programjuk, melynek keretében szerdán ellátogattak a

százhalombattai strandra, csütörtökön pedig lézerharc csatában mérhették össze tudásukat. Emellett volt még a korosztályukhoz illeszkedő csoportos beszélgetés, valamint többféle sportolási lehetőség is.

A beszámoló zárásaként pedig szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki a tábor megvalósításához bármilyen segítséggel hozzájárult. Különös köszönet illeti a Don Bosco iskolát, amiért helyet biztosított a tábor számára, valamint az iskola dolgozóit, amiért készségesen a segítségünkre voltak. Továbbá köszönet illeti a plébániát is a tábor támogatásáért. Emellett pedig köszönjük a magyar Szalézi Rendtartománynak, hogy a Don Bosco alapítványon keresztül anyagilag támogat-

ták a tábor létrejöttét. Mindemellett nem szabad megfeledkezni az animátorokról sem, akik nélkül nem jöhetett volna létre ez a tábor. Közülük is kiemelkedik Bató Misi, aki az idei tábor után átadja a vezetői stafétát. Minden táborozó, szülő és animátor nevében köszönjük az áldozatos, többéves munkádat! Nem utolsósorban pedig hálával és köszönettel tartozunk Istennek, amiért ilyen szép idővel és rengeteg jókedvvel ajándékozta meg a táborunkat!

A jövő évi találkozásunkig pedig szeretettel várunk minden gyermeket évközi programjainkra is!

Győrik Balázs

albertfalvi szalézi animátor

Kisanimátorként a Csillagtáborban

Idén is, mint minden évben, nagy élmény volt az augusztus végén megrendezett Csillagtábor. Aki még nem volt, annak mondom, hogy a tábornak szokott lenni egy témája, ami most a hidak volt, és egy kerettörténete, amit a tábor ideje alatt napról napra követhetnek a gyerekek.

Hétfőn reggel tartottunk egy gyors megbeszélést az animátorokkal, és mentünk is fogadni a gyerekeket. A becsekkolás után minden táborozót beosztottunk egy-egy csapatba, amik nevét egy hídrészlet alapján kellett kitalálniuk.

A nap folyamán a gyerekek különböző feladatokat megoldva kupakokat nyerhettek. Ezeket beváltva a tábor piacán vásárolhattak a csapatuknak mindenféle tárgyakat, amikből a csapatnak egy olyan hidat kellett építenie, amin át tud gurulni egy műanyag golyó. Mindenkinek sikerült ezt a feladatot megoldani, ezáltal senki sem maradt pont nélkül.

Ebéd után jött hozzánk egy bűvész, aki egy csodálatos műsort adott nekünk elő. A nap vége fele elmentünk sétálni a környéken, ahol a „nagyok” tartottak állomásokat.

A kedd reggel is, mint az összes reggel, egy animátoros megbeszéléssel indult. Hamar összeszedtük magunkat és útnak indultunk, hogy minden csapat átkelhessen a saját hídján (ami a csapatneve), és végül elérjünk a Margitszigetre, ahol egy kis pihenő után csapatjáték vette kezdetét, majd levezetőnek egy kis bans*.

Szerdán Martonvásárra mentünk, ahol reggeli tornával kezdtünk, utána pedig akadályverseny következett. Amint ennek vége lett, elkezdődött a számháború, amiben két gyerekcsapat és egy animátorcsapat mérkőzött meg egymással. A sok izgalom ellenére döntetlen lett a végeredmény.

A csütörtök általában a gyerekek és animátorok kedvence, mivel ez a vizes nap, ilyenkor senki nem ússza meg szárazon, én is kaptam a nyakamba 2 vödör vizet.

* A bans egy olyan tánc, amiben a vezető mozdulatait utánozza mindenki.

Délelőtt volt a vizes sorverseny, ahol szintén lehetett pontokat nyerni úgy, mint később az „egy csepp és nyersz” játékban. Ebéd után volt egy vizes forgószínpad, majd a nagy csata: animátorok a gyerekek ellen. Felálltunk a nagy focipálya két oldalán, mindenki kapott vizes lufit, és Misi vezényszavára az összes résztvevő elkezdte dobálni a másik oldalt. Amint ennek a csatának vége lett, kezdődött a száradás és a zárás.

Pénteken elmentünk Kamaraerdőbe, ahol a kisanimátorok tartottak egy nagy játékot, ami szerintem nagyon jól sikerült. Ezt követően lezajlott az eredményhirdetés, ahol kiderült, hogy a Margit-híd csapata nyert.

Amikor mindenki megkapta a jutalmát, elindultunk a Szent Mihály-templomba, ahol Emmanuel atya mutatta be a szentmisét. Végül a szülőikkel együtt átmentünk a közösségi házba, ahol levetítették a videót, amiben a hét eseményeit összegezték, végül kihívta Misi az animátorokat előre, és közösen elénekeltük a tábor himnuszát.

Én nagyon szeretem ezt a tábort és örülök, hogy már kisanimátor lehetek. Jövőre is mindenkit várunk vissza!

Tóth Emőke
ex-boscós kisanimátor

Egy önzelten albertfalvi

Kocsis István emlékére (1928-2023)

Már a ravatalodnál elköszöntünk tőled, mert hitünk szerint csak előre mentél oda, ahová mi is tartunk. Átmentél a másik oldalra, ahogy azt Szent Ágoston mondja, ahonnan te látsz minket, mi meg nem látunk téged, és ezért szomorúak vagyunk.

A Tisza mellől érkezted Albertfalvára a világháború befejeztével nehéz családi tragédiák után. Itt azonban otthonra találtál. Csatlakoztál a Jolánta nővér által szervezett templomi kórushoz, ahova szép hangod miatt is szeretettel fogadtak.

Találkoztál (Kolozsár) Judittal, akivel megszerettétek egymást, és összeházasodtatok. Sok kedves ismerősré tettél szert ezekben az években. Tanultál, és gépészmérnöki diplomát szereztél, és így munkálkodtál egész életedben egy munkahelyen.

Még kisgyerekként ismertelek meg, és szinte párhuzamosan szolgáltunk a Mindenhatónak. Te a kóruson énekkel (talán még Jézus szerepét is énekelted a passióban), én pedig az oltárnál ministránsként. Jutkával együtt sokat segítettetek a templomnak, az egyházközségnek.

Hadd emeljek ki néhányat a sok közül, amikről nekem is tudomásom volt.

A hetvenes években megromlott az 1948-ban vásárolt Jézus Szíve-szobor állaga, ezért konzerváltatni kellett. Ti intéztétek, és álltátok a költségeket. Igaz, kicsit megsötétedett a szobor, de az anyagromlás megszűnt.

Templomunk büszkesége, a Mária-kép a tetőzet hibája miatt többször megázott, és a megsemmisülés szélén volt. Ti vettétek kézbe a helyreállítást. Keszthelyen sikerült legyártatni a speciális kék hátteret, és iparművész segítségével szinte újjávarázsoztátok a képet. Újra gyönyörködhettünk benne a Mária-oltárnál, és az Eucharisztikus Kongresszus kiállításán a Vigadóban.

Amikor a 90-es évek közepén visszahelyeztük a tabernákulumot a méltó helyére, Kárpáthy Zoltán gondnokkal együtt oroszlánrészt vállaltatok a kivitelezésben. Akkor kapartattátok le az arany hátteret, amit 1950-ben a Szent Mihály-szoborral együtt készítettek. Valóban, az egyszerű fehér háttér jobban illik templomunkhoz, ahogy azt Jutka többször is hangoztatta.

Amikor a templomot 1941-ben felszentelték, három harangnak készült el az állványzata, de csak kettőt öntöttek. Később nem volt anyagi lehetőség a harmadikra.

1999-ben megint csak ti oldottátok meg, és megöntöttétek a harmadik harangot. Ez a legnagyobb a három közül. 1999 búcsúján került a helyére.

Nemcsak a templomnak, hanem a civil szervezeteknek is segítettetek.

Az első honismereti tábor a te segítségével nélkül nehezebben valósult volna meg. Később is nemegyszer kísértetted a Társaskört. Alapító tagja lettél a Lokálpatrióta Egyesületnek, ahol kiadványaink elkészítésében segítettél, a múzeumnak eszközök beszerzésével érted el, hogy megismerhessük ennek a több mint 200 éves településnek a történelmét.

Mi szerény módon csak két Albert Herceg Díjjal „háláltuk” meg nagylelkűségeteket. Most megköszönjük a Jóistennek, hogy voltatok, hogy ismerhettünk titeket, hogy barátok lehettünk veled és Jutkával is.

Ha megszólít a harang a szentmisére, az érted, értetek is szól.

Madaras Gábor

Az Egyházközségi Levél szerkesztősége is szeretettel búcsúzik Kocsis Istvántól, mint lapunk egyik szerzőjétől, aki lebilincselő stílusban mesélte el nekünk egy négyrészes írásban az albertfalvi templomi énekkar történetét albertfalvára költözésüktől, 1949-től egészen az 1990-es évekig. Hálásak vagyunk, hogy ezeket az emlékeit még meg tudta osztani olvasóinkkal.

Aki még nem olvasta, vagy szívesen újraolvasná Kocsis Pista bácsi írásait, az a 2020 búcsúi és karácsonyi, illetve a

2021 húsvéti és úrnapi számban találja őket, melyek letölthetőek honlapunk, a www.albertfalviplebania.hu Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjából.

Albertfalvára költözésünk története

Kép: Fortepan / FŐFOTÓ

Májusban a lelkiőr találkozón két idősebb testvérünk tanúságot tett életútjáról, hogyan kerültek Albertfalvára. Gondoltam, talán a mi esetünk is érdeklődésre érdemes.

Közös életünket férjem szüleinél kezdtük egy 12 négyzetméteres szobában. Én egészen más családban nőttem fel, mint ahova kerültem. Ettől nagyon szenvedtem. (Nyolcgyermekes vallásos családba születtem ötödik lánynak.) Ákos fiunk születése után, négy évre még ide született Levente is. Kérvényekkel állandóan bombáztam a tanácsi hivatalt. Különösen, amikor már két kisgyerekkal szorongtunk. Mindig elutasító választ kaptunk.

Anyagilag nem tudtunk saját erőből lakást venni. Én otthon voltam a gyerekekkel GYES-en. Férjem autószerelő volt, fizikai munkás. Teljesen kilátástalan volt a helyzetünk.

Megtudtuk, hogy egy pártfunkcionárius fia, akit férjem személyesen ismert, megnősült. Azon a kis lakótelepen – Rákospalotán, ahol mi is laktunk – azonnal kapott egy háromszobás lakást.

Minden bátorságomat összeszedtem és elhatároztam, hogy a Kádár-titkárságra fogok írni. Meg is tettem. Név szerint megneveztem azokat, akik a háromszobás lakást kapták. Igazából nem számítottam válaszra,

de nagyon igazságtalannak éreztem ezt.

Egy idő után a kerületi tanácstól értesítést kaptunk, hogy menjünk be. Akkor éppen tőlük nem vártunk levelet. Szinte aludni se tudtunk, vajon miért hívnak? Az éves lakáskiutalások már megtörténtek. Nagy örömmünkre mégis kiutaltak nekünk Újpalotán egy 10. emeleti másfél szobás lakást. Istennek hála, mégis volt eredménye a bátorságomnak. Kb. hat évig laktunk ott. Ez idő alatt családkunk bővült, kislányunk is született.

Férjem esti iskolába kezdett járni. Főnöke többször szólt, lépjen be a pártba. Ugyanis fontos volt nekik, minél több melós tagjuk legyen. Férjem a három gyerekre és a tanulmányaira hivatkozott és így egy darabig nyugton hagyták.

Valami kis jó is volt abban a rendszerben. Három és annál több gyerekes családok, ha kis lakásban éltek, igénylést adhattak be nagyobbra. Mi is éltünk ezzel a lehetőséggel.

A felajánlott három lakás közül a Sáfvány utcait választottuk, bár az építése még nagyon kezdeti állapotban volt. A Bükköny utcai ház átadás előtt állt. Bementem oda megnézni, milyen a földszint 8-as lakás beosztása. A takarító néni megmutatta, de hoztatta, hogy a mi házunkban más a beosztás.

Amikor az utca végén megláttam templomot, azonnal döntöttem, mindegy milyen a lakás, ide fogunk költözni.

Újpalotáról a Bosnyák téri templomba jártunk. Nagyfiunk oda járt hittanra, ott volt elsőáldozó. Ezt nem volt egyszerű szervezni a két kicsi mellett. Nekem csak az számított, hogy itt Albertfalván közel van a templom. Később aztán kiderült, hogy a lakásunk sokkal jobb beosztású, mint amit a Bükköny utcában láttam.

Már itt laktunk, amikor férjem befejezte az iskolát, gépjárműtechnikus lett. Munkahelyén újra behívták. „Most már nincs akadálya, – mondta a főnöke – hogy párttag legyen.” Ő őszintén közölte: „Mi vallásosan neveljük a gyerekeket, templomba járunk. A két dolgot nem tudjuk összeegyeztetni.” Nagyon rendes ember volt, azt mondta: „Nézzé, Gyula, én ezt tiszteletben tartom.” Többet nem forszírozta. Semmilyen hátrányunk nem lett belőle később sem.

Itt a templomban Keglevich István atya kezei alatt edződöttünk, sokat köszönhetünk neki. Hát így kerültünk Albertfalvára. Szeretünk itt lakni.

Bartháné Pribitek Márta

A vasmisés Horváth Imre atya

Nemrégiben már meséltem ezen a fórumon Horváth Imre atyáról, aki négy évet töltött Albertfalván káplánként. Most júliusban ünnepelte pappá szentelésének 65. évfordulóját, ezért újra megemlékeznék róla néhány további emlékem felidézésével.

Úgy kezdődött, hogy Székelyfi Pali atyát elhelyezték Csepelre. Albertfalván addig mindig a káplán vezette a ministránsokat, így érdeklődéssel vártuk, hogy ki jön a helyére?

1960 augusztusában megérkezett egy pilisvörösvári hitoktató, Horváth Imre atya. Ma már tudjuk, hogy e késlekedés hátterében az állami felügyelet állt, mert Imre atya – fogalmazzunk finoman – nem volt a kommunista hatalom kedvence.

A szikár és keménykötésű papot mi, ministránsok hamar megkedveltük, sőt hamar megszerettük. Hozzánk közel álló, fiatal ember volt, hiszen akkor volt harmincéves. Mi serdülő éveinket éltük a velejáró lélektani és erkölcsi problémáinkkal. Imre atyához mindig fordulhattunk, és ha őszintén feltártuk gondjainkat, mindig segített.

Ezekben az években Imre atya volt a lelkipásztorom. Ez azért is fontos, mert

akkoriban nagy volt a „választék”. Ebben a négy évben jártam a piaristákhoz, így a kiváló tanárjaim közül is választhattam volna, de én Imre atyát választottam.

A ministráns foglalkozásoknál nagy hangsúlyt fektetett a liturgia előírásaira, szabályaira, amiket szigorúan be kellett tartani, és ehhez még pluszként járult a kötelező latin nyelvű szertartás ministránsokra is vonatkozó része. Mindent alaposan tanultunk, mégis egyszer kudarcot vallottunk.

Amikor 1961 augusztusában első plébánosunk, Doroszlai Béla atya meghalt, a temetése napján reggel templomunkban ünnepélyes püspöki gyászmisét tartott Kisberk Imre püspök atya. Ezen kellett asszisztálnunk. Ilyet még nem gyakoroltunk, hiszen a normál feladatok mellett az infula (püspöksüveg) és a pásztorbot (baculum) kezelése is felmerült. Én a bakulista feladatát kaptam, szép fehér kesztyűt húztam, és így szolgáltam. Nem tökéletesen, mert egyszer lemaradtam, nem vettem el időben püspök atyától a botot, ő pedig egyszerűen elengedte. Azért nem vágódott végig a földön, mert a közelben álló Imre atya elkapta.

A mise végén a sekrestyében a „*Deo gratias*” után a püspök atya röviden summázta működésünket: megtanulhatnának asszisztálni. Miután a püspök atya távozott, és mi ott álltunk leforrázva, megszólalt Imre atya: *„Ne vegyétek a szívetekre. Ezt a véleményt még a kispapok is megszokták kapni Kisberk püspök úrtól, ti pedig most először vettetek ilyenén részt, minden gyakorlás nélkül tisztességesen helytálltatok.”*

A gimnáziumi évek alatt a húsvéti szent háromnapon mindig iskolaszünet volt. Egyik évben Imre atya azt kérdezte tőlem, van-e kedvem elkísérni őt Fehérvárra nagycsütörtökön, amikor a krizmáért megy. Akkor még Fehérvárhoz tartoztunk, és nagycsütörtök délelőtt volt a krizmaszentelési püspöki mise. Az ott szentelteket azért kellett elhozunk, mert, ha jól emlékszem, nagyszombaton valamelyikre szükség volt. Vonattal mentünk, Imre atya igen elegáns volt. Egy sötétkék öltöny volt rajta, fehér ing, nyakkendő. Útközben figyelmeztetett, nagyon kell vigyázni, hogy az „epus” meg ne lásson minket civilben, mert annak nagy letolás lenne a vége. Amikor kicsit értetlenkedve néztem rá, hogy ki az az „epus”, azt válaszolta: *Nem tudsz latinul?* A rövidítés ugyanis a latin *episcopus* [püspök] papi szlengjét jelentette. Shvoy püspök úr ragaszkodott, hogy papjai reverenciában járjanak világi

Ormai Gusztáv plébános és
Horváth Imre káplán atya

körülmények között is, a papi civilt se kedvelte, hát még a valódi civilt. Ezért kellett vigyáznunk, hogy ne kerüljünk fópásztorunk látószögébe.

Megúsztuk, sőt hazafelé bevásároltunk ostya ügyben is. Ott megkínáltak minket ostyamaradékkal, ami nagyon finom volt. Csak majdnem belecsúsztunk az esti mise előtti szentségi böjtbe, de végül nem lett belőle probléma.

Akkortájt hétköznapiakon nem volt este szentmise, csak vasárnap. A hétköznapiokról a mai napig emlékezetesek számomra a júniusi Jézus Szíve litániák. Vasárnap kivételével minden nap volt ünnepélyes litánia. Énekeljük a litániát és ez azért emlékezetes nekem, mert az orgonán többször

Imre atya vasmiséje.

osztálytársam, Pócsai Gyula játszott. (Ha valakinek ismerős a név, az onnan lehet, hogy ő évekig a Városmajor kántoraként gyakran szerepelt a médiában közvetített szentmiséken.) Gyula akkor már szépen orgonált, de mutáló hangjával nem tudta vezetni a litániát. Így Imre atya nemegyszer úgy döntött, hogy ministrálás helyett segítsék be neki.

A litánián akkoriban lehetett szentáldozáshoz járulni. A szertartás végén pedig Imre atya felvette a vélumot, és a tabernákulumból kivett cibóriummal adta a záró, szentségi áldást.

A litániák után lehetőség nyílt beszélgetésre a templom előtt, amin Imre atya is sokszor részt vett. Ismeretségek, barátságok, sőt néha még szerelmek is szövődtek. Ritkán tudott az ifjúság így együtt lenni az állami korlátozások miatt.

A másik lehetőség a karácsonyi misztériumjátékokra történő felkészülés volt. Nem voltak ezek bonyolultak, mégis hat-nyolc próbát tartottunk, és ezeken lányok is rész vehettek. Ilyenkor Imre atya megragadta az alkalmat egy kis erkölcsi tanításra, hittan tanításra a „koedukált” hallgatóságnak. Érdekes színfoltot jelentett a gitár megjelenése a templomban a misztériumjáték részeként.

2011-ben a keresztyén társas körrel Fehérvárra kirándultunk. A végén lehetőségem nyílt, hogy meglátogassam Imre atyát, aki akkor még a bazilika plébánosa volt. Szeretettel fogadott, borral kínált, és a beszélgetés során a következőt mondta nekem: „Tudod Gabikám, te voltál Albertfalván a legkedvesebb ministránsom.”

Ennyi emléket szedtem össze, hogy köszöntsem Imre atyát vasmiséje alkalmából. Isten éltesse sokáig!

Madaras Gábor

**Az AKTK szomorúan tudatja, hogy Bálint Károlyné (Erzsi néni),
aki a Döngicsélő Nyugdíjas Klub alapító tagja volt,
93 éves korában megtért az Úrhoz.
Hamvait a Szent Gellért Urnatemetőben helyeztük
örök nyugalomra.**

Albert Herceg Díj

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör Választmánya úgy döntött, hogy Ágh József, az albertfalvi mindennapok láthatatlan munkása, egyszerű példamutató életével méltóvá vált az Albert Herceg Díj elnyerésére, ezért azt 2023-ban neki ítélte oda.

Ágh József életének szinte minden fontosabb eseménye Albertfalvához, és azon belül az albertfalvai Szent Mihály-templomhoz kötődik.

1965-től Albertfalván lakik, általános iskolai tanulmányait a Petőfi Sándor Általános Iskolában végezte, majd a Fáy András Közlekedésgépészeti Szakiskolában érettségizett. Évtizedek óta a Hidromechanika Szövetke-

zetben dolgozik mint gyártásszervezési vezető. A szentségekben itt Albertfalván részesült, esküvője 1987-ben volt a Szent Mihály-templomban.

Hollai Antal plébános úr felkérésére 2011-től beteglátogatási-áldoztatói szolgálatot teljesít. 2016-tól a mai napig Dr. Gável Henrik plébános kérésére a plébániai képviselőtestület tagja.

Kezdetektől feladata a templomgondnoki feladatok ellátása. Többek között irányította a plébánia terasz felújítását. Aktívan részt vett a közösségi ház előkészítési csoportjában. Megalapította a Szent József kört, melyben maga köré gyűjti a templom körüli munkákban segítő férfiakat.

Rendszeresen szervezi és végzi a fenntartási munkákat a fűnyírástól kezdve, a lomtalanításon keresztül, a kertgondozáson át a téli síkosságmentesítésig. Ha kell, templomot díszít, eseményt fényképez, zárat javít, vagy éppen szemetes kukát tol. Ezek azok a munkák, melyekre csak akkor figyelünk fel, ha nincs, aki megcsinálja. Ő a mindennapok láthatatlan munkása.

Ágh József közel egy évtizede stabil tagja annak a csoportnak, amely nagy országos ünnepeken (például a Szent István-napi körmeneten) az áldozatói szolgálatot végzi.

Környezete szerető és gondos édesapaként és nagypapaként ismeri. Két felnőtt leánya (Nóra és Anna) is aktív, cselekvő részese plébániánk közösségének. Feleségével, Edittel sokszor részt vesznek a plébánia ünnepi ebédek, vacsorák elkészítésében. Feleségével régóta tagjai az albertfalvi családos csoportnak (az „ős” házaspár, Néri Szent Fülöp csoportnak).

Mindenki, aki ismeri, kedveli is csendes, szerény, tetterre kész egyéniségét, precíz munkavégzését. Ágh Józsefet mély vallásossága, a közösségért tett áldozatos munkája igen alkalmassá teszi arra, hogy megkapja az Albert Herceg Díjat.

Albertfalva, 2023. szeptember 29.

Kiss István
az AKTK elnöke

BUCSÚSUDOKU

Töltsd ki az üres négyzeteket az ősz kincseivel!

A szabály: csak egyszer szerepelhet minden kép

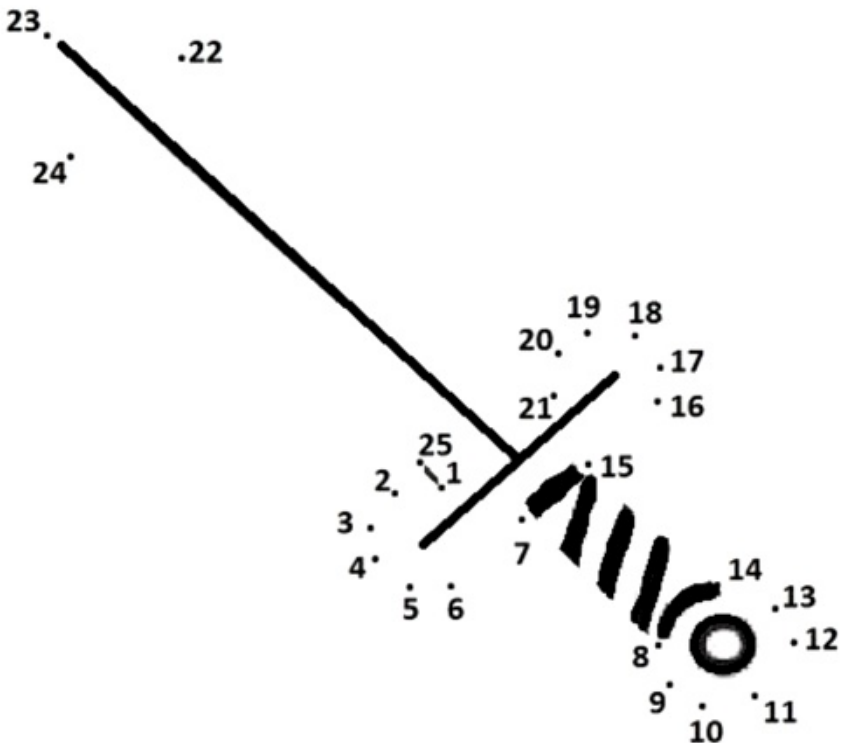
- minden vastagított keretű négyzetben,
- minden sorban és
- minden oszlopban!

Kösd össze a pontokat 1-től 25-ig növekvő sorrendben!

„Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb.” (Zsid 4,12)

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfőtől csütörtökig 7.30 - 18.00
péntek 7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a plébánián / közösségi házban

Ifjúsági hittan (8-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan (október 9-től)

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja (október 6-tól)

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja (október 5-től)

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

kéthetente szombaton 10.00 - 11.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium

(játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Szent Anna közösség (60+ éveseknek)

minden páratlan hét kedden 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

keddenként 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Baba-mama kör

péntekenként 8.30 - 10.00 a közösségi házban

Baba-mama lelki óra

péntekenként 10.00 - 11.00 a templomban

Programjaink

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálat

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Község nyitott alkalma)

minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Szent Mónika Község találkozója

minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Közösségek szentmiséje

minden hónap első csütörtökén 18.00-tól a templomban, utána agapé,
beszélgetés a közösségi házban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban
meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a
10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

szerdánként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplebania.hu

*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul,
szárnyra kelnek, mint a sasok,
futnak, és nem lankadnak el,
járnak, és nem fáradnak el.*

(Jz 40,31)

Merit elküldi angyalait hozzád,
hogy védelmezzenek
minden utadon. A kezükön
hordoznak majd téged,
nehogy kőbe botoljék a lábad.

(Zsolt 91,11-12)